

หนึ่งร้อยหกสิบเอ็ด

ปุ่นไต้

ท่าทางของไต้เวจเต็ดเดี่ยวเป็นอย่างดี สุดท้ายจีซื่อก็ต้องกลับไป
พร้อมความผิดหวัง

จีลิ่งเจ้ออดไม่ได้ที่จะถามท่านป้าของตนเสียงแผ่ว “ความสัมพันธ์ของ
น้องสี่กับมารดาเลี้ยงแย่มากหรือเจ้าคะ”

จีซื่อพาจีลิ่งเจ้อมารวมพิธีปักปันของไต้เวจที่เงินตั้งเพราะยังมีอีกเจตนา
หนึ่ง...

จีลิ่งเจ้อหมั่นหมายกับคุณชายหกสกุลหานแห่งหูโจวแล้ว คุณชายหก
สกุลหานศึกษาตำราอยู่ที่เมืองหลวงมาโดยตลอด กำหนดการแต่งงานของ
จีลิ่งเจ้อจะมีขึ้นในเดือนสิบปีนี้ นี่เป็นหนึ่งในสาเหตุว่าเพราะอะไรจีลิ่งเจ้อจึง
มาถึงเมืองหลวงก่อนกำหนด ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้พบหน้าคำตาและรู้จักมักคุ้นกับ
คุณชายหกสกุลหานเสียก่อน

เดือนเจ็ดปีหน้าสกุลเว่ยจะสิ้นสุดการไว้ทุกข์ ถึงเวลานั้นสกุลเว่ยก็ต้อง
หมั่นหมายกับสกุลไต้ว้อย่างเป็นทางการ หลังจากที่ไต้เวจมาyingเมืองหลวงจะ
ได้มีสหายรู้ใจ นอกจากนี้จีลิ่งเจ้อยังฉลาดปราดเปรื่อง นางศึกษาตำรากับจีซื่อ
ผู้มีความรอบรู้มาตั้งแต่ยังเล็ก ปฏิบัติกับผู้อื่นด้วยความสุภาพอ่อนน้อม ทว่า

ก็เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น สกุลห่านเป็นสกุลขุนนาง เวลานี้มีสองคนที่รับตำแหน่งราชการ คนหนึ่งเป็นขุนนางประจำการอยู่ที่อำเภอหูกว้าง อีกคนเป็นขุนนางประจำกรมโยธาที่คอยดูแลเรื่องชลประทานของแผ่นดิน

การที่ไต้เวจ่าได้ผูกมิตรไมตรีกับจี้ลิ่งเจ้อจึงมีแต่ผลดีไม่มีผลเสีย

พอไต้ยีนคำพูดของจี้ลิ่งเจ้อที่เผยความไม่เข้าใจในตัวไต้เวจ่าอยู่บ้างด้วยความไม่ต้องการให้อีกฝ่ายเข้าใจว่าไต้เวจ่าอกตัญญูเพราะเรื่องนี้ นางจึงเล่าถึงเรื่องความคับแค้นใจในอดีตให้จี้ลิ่งเจ้อฟังทั้งหมด

จี้ลิ่งเจ้อได้ฟังแล้วก็นั่งงั้นพูดอะไรไม่ออก ผ่านไปครู่ใหญ่จึงทอดถอนใจ “หากเป็นข้า ก็เกรงว่าคงยากที่จะสะกดกลั่นอารมณ์ได้เช่นกันเจ้าคะ”

“ก็นั่นปะไร” จี้ชื้อถอนหายใจ “ดังนั้นเรื่องบางเรื่องจึงตำหนิชั่วคราวไม่ได้ ทั้งยังเอ่ยเสริม “ดูท่าแล้วปีหน้าข้าคงต้องกลับมาช่วยชั่วคราวจัดการธุระก่อนออกเรือนสักสองสามวัน”

จี้ลิ่งเจ้อได้ฟังก็อมยิ้ม “ท่านป่าดูเล่นน้องสี่ดีเหลือเกินเจ้าคะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว” จี้ชื้อยิ้มพลาบทำไม้ทำมีเอ “เฝ้ามองนางมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยจนเติบโตใหญ่ถึงบัดนี้ มิได้แตกต่างอะไรกับเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองเลย” ทั้งยังกล่าวอีก “นางต้องโดดเดี่ยวเดียวดายมาตั้งแต่ยังเล็ก ต่อไปเจ้าต้องปฏิบัติกับนางเหมือนลูกพี่ลูกน้องแท้ๆ ของเจ้านะ”

“ทราบแล้วเจ้าคะ” จี้ลิ่งเจ้อคล้องแขนจี้ชื้อพลาบเอ่ยหยอกเย้าท่านป่าของตน “ท่านลำเอียงไปสักนิดนะเจ้าคะ ให้เจี้ยนหมิงรู้จักนางในฐานะญาติพี่น้องแล้ว ยังให้ข้ารู้จักนางในฐานะญาติพี่น้องอีก ดีที่เมิ่งซุนไม่อยู่ หากเมิ่งซุนอยู่ ท่านมิเตรียมแนะนำเขาให้รู้จักนางในฐานะญาติพี่น้องอีกคนหรือไร”

จี้เมิ่งซุน นามจี้หยาง เป็นญาติผู้พี่ของจี้หย่ง แม่ไม่ได้รับชื่อเสียงเลื่องลือเช่นจี้หย่ง ทว่ากลับมีข้อดีเรื่องอุปนิสัยนำคบหา ทำการต่างๆ ด้วยความสุซุมเยือกเย็น เขาจึงมีบารมีและเป็นที่ยกย่องนับถือในบรรดาทายาทรุ่นหลังของสกุลจี้มากกว่าจี้หย่ง

จี้ชื้อเอ่ยออกมาเต็มปากเต็มคำ “แน่นอนอยู่แล้ว”

จี้ลิ่งเจ้ออดข้าเสียงดังไม่ได้ ก่อนจะกล่าว “ท่านทราบหรือไม่ว่าเจี้ยนหมิงเขียนคำว่า ‘ไต้วี่’ และวางไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือ ทุกวันต้องเพ่งพินิจอยู่หลายครา บ่นพึมพำอีกหลายคำว่าจะเริ่มท่องตำราได้”

จี้ซื่ออึ้งไปครู่ใหญ่ก่อนถาม “เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

“ท่านอาสิบสามเห็นเมื่อครั้งที่ไปเยี่ยมเยียนเจี้ยนหมิงเจ้าคะ” จี้ลิ่งเจ้อตอบ “ท่านอาสิบสามไม่กล้าถามเจี้ยนหมิง จึงเรียกตัวจื่อส้างและจื่อซีมาซักความ” พอพูดจบสีหน้าของนางก็เคร่งขรึมขึ้น

“จื่อส้างกับจื่อซีเองก็ไม่อาจปิดบังอำพราง ทั้งสองคนกล่าวว่าเจี้ยนหมิงตัดสินใจเข้าร่วมการสอบขุนนางก็เพราะถูกน้องสี่เยาะหยัน ซ้ำยังบอกว่าเจี้ยนหมิงไม่เคยพลาดท่าเสียทีให้ใครมาก่อน แต่กลับต้องอึดอัดคับข้องใจเพราะน้องสี่ครั้งแล้วครั้งเล่า ท่านอาสิบสามได้ยื่นว่าข้าจะมาเงินตั้งจึงขอให้ข้าช่วยสืบดูว่าเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ กล่าวว่าเจี้ยนหมิงจะนึกสนุกชั่วคราวช่วยยาม พลั้งเผลอล่วงเกินน้องสี่เข้า จนกลายเป็นเหตุให้เกิดความบาดหมางระหว่างญาติพี่น้อง และจะพลอยทำให้ท่านต้องวางตัวลำบากไปด้วยเจ้าคะ”

“มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ” จี้ซื่อชมวดคิ้ว

หลังจากกลับมาถึงเมืองหลวง เรื่องแรกที่จี้ซื่อทำก็คือเรียกสองพี่น้องไต้วี่เจิ้งซางกับไต้วี่เต้อซางมาซักถาม

ไต้วี่เจิ้งซางได้ยื่นกริบเอ่ยด้วยความร้อนใจ “เรื่องนี้ปรึกษากับท่านพ่อดีหรือไม่ขอรับ ดูจากอารมณ์ของเจี้ยนหมิง เห็นทีว่าต้องถูกน้องสี่ยุ่มยามเป็นแน่!”

ไต้วี่เต้อซางกลับเอ่ยกลั้วหัวเราะอย่างไม่เห็นเป็นสาระ “หากท่านพี่จี้เป็นต่อในเรื่องนี้ มีหรือที่เขาจะขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน? ข้าว่าเวลานี้พวกเราควรแสวงหาเป็นไม่รู้ไปก่อน ถึงอย่างไรช่วงนี้พวกเราก็ต้องศึกษาตำราอยู่ที่สำนักขุนเทียน หากเขามีความเคลื่อนไหวใดๆ พวกเราคอยสอดส่องดูก็จะได้เบาะแสมาบ้าง ไกลถึงวันสอบเต็มทีแล้ว หากพลาดพลั้งทำให้ท่านพี่จี้เดือดดาลขึ้นมา พวกเรา

คงไม่พ่นปัญหา”

จี้ซื่อรู้สึกว่าการจลาจลของบุตรชายคนรองมีเหตุผล นางจึงพยักหน้ารับเบาๆ ก่อนกำชับกับบุตรชายทั้งสอง “พวกเจ้าคอยเป็นหูเป็นตาให้มาก รอให้เจี้ยนหมิงสอบระดับเมืองหลวงเสร็จสิ้นเสียก่อน ค่อยหาหนทางแก้ไขคงจะดีที่สุด หากแก้ไขไม่ได้ก็เห็นที่ว่าจะต้องขอรับรองท่านตาทวดของพวกเขาแล้ว”

ทั้งสองพยักหน้า แล้วคอยจับตาสั่งเกตจี้หย่งอย่างเงียบๆ

ทางด้านจี้หย่งราวกับมิได้รับรู้ถึงเรื่องราวใดๆ ภายนอก เขาท่องตำราอย่างขมิ้มมันทุกวัน ตื่นก่อนไก่โห่ เข้านอนหลังยามจื่อ ขนมันวอนความเรียงในช่วงระยะเวลาห้าปีออกมาท่องรอบแล้วรอบเล่า จนกระทั่งถึงวันที่เก้าเดือนสอง แม้แต่พิธีกราบไหว้บรรพบุรุษของสกุลจี้ เขาก็ไม่ทำ

จื่อสั่งกับจื่อซีเดินถือตะกร้าเลือกซื้ออุปกรณ์เข้าสอบจำพวกพุ่กัน น้ำหมึก กระดาษ และแท่นฝนหมึกตามถนน ใส่อาหารว่างลงไปเล็กน้อย จากนั้นนำไปส่งที่โถงสอบ กว่าจะจี้จี้และคนอื่นๆ มาถึงก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของจี้หย่งแล้ว

จี้จี้ยื่น่าทำอย่างซุนซิ่ง แล้วตำหนิจื่อสั่งกับจื่อซิวว่าไม่รู้ความ

จื่อสั่งกับจื่อซีต้องเป็นแพะรับบาปแทนจี้หย่งมาไม่รู้กี่ครั้งก็ครา แม้ว่าทั้งคู่จะถูกเขาตำลึงนทาพกลางขอความเมตตาอยู่บนพื้น ทว่าในใจกลับมิได้เกรงกลัวเลยสักนิด เขารู้ว่าหากจี้หย่งไม่อนุญาต นอกจากล่วงเกินนายท่านผู้เฒ่าแล้ว คนอื่นๆ ในจวนก็เฝ้าจ้องงโห้พวกเขาได้

จี้จี้ถอนหายใจออกมา ก่อนสั่งให้จื่อสั่งกับจื่อซีลุกขึ้น

หลังการสอบสิ้นสุดลง จี้จี้ไม่กล้าถามจี้หย่งว่าสอบได้หรือไม่ หากบุตรชายรู้สึกว่าการทำได้ดี ทว่าผลกลับกลายเป็นสอบไม่ผ่าน อีกฝ่ายก็ย่อมต้องเสียหน้าเป็นแน่ เกรงว่าต่อไปคงจะไม่ยอมพบหน้าเขาอีก หากบุตรชายรู้สึกว่าการทำได้ไม่ดี เช่นนั้นความพยายามในช่วงที่ผ่านมามิเท่ากับสูญเปล่าไปหรือไร บุตรชายของเขาก็ต้องรู้สึกเสียศักดิ์ศรีไม่ต่างกัน ฉะนั้นไม่ถามอะไรเลยจะ

ดีกว่า ด้วยเหตุนี้จึงบอกเพียงว่า หานชื่อ มารดาของเขาตั้งใจเดินทางมาจาก
อึ้งซิง ทั้งยังลงมือเข้าครัวทำอาหารที่เขาชอบด้วยตนเอง และกำลังเฝ้ารอพบหน้า
อยู่ที่จวน

จี้หย่งไคร่ครวญอยู่ครู่ จากนั้นก็เดินทางกลับตรอกอวี๋เหี้ยวกับจี้ฉี จี้ฉี
จึงได้เบาใจลง

จี้หย่งถูกเลี้ยงดูอยู่ข้างกายฮูหยินผู้เฒ่าสกุลจี้ตั้งแต่เกิด พอเติบโตใหญ่ก็
ติดตามนายท่านผู้เฒ่าสกุลจี้ โอกาสที่หานชื่อได้พบหน้าบุตรชายน้อยเสีย
ยิ่งกว่าเจอบ่าวรับใช้ประจำตัวจี้หย่ง ความรู้สึกของนางที่มีต่อบุตรคนนี้จึง
พิลึกพิลั่นอย่างบอกไม่ถูก

นางภาคภูมิใจในตัวจี้หย่ง แต่บางครั้งก็รู้สึกว่าการที่นางให้กำเนิด
มามีใ้บุตรของตนเอง แต่เป็นของสกุลจี้ที่เพียงแค่อาศัยห้องนางมาเกิดเท่านั้น
บางครั้งบางคราวก็เกิดความคิดว่า ‘หากบุตรชายไม่ฉลาดเฉลียวถึงเพียงนี้
ก็คงดี’ แต่ก็มิกล้าเอ่ยเรื่องนี้กับใคร ส่วนเรื่องของจี้หย่ง นางยังไม่กล้าซักความ
เข้าไปใหญ่ ทำได้เพียงแค่ลูบมือเขา และถามไถ่ถึงความเป็นอยู่ในชีวิตประจำ
วันเท่านั้นเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ยังเป็นเช่นนี้ แล้วนับประสาอะไรกับคนใน
สกุลจี้ พวกเขาทำราวกับจี้หย่งเพียงแค่ออกไปพักผ่อนหย่อนใจนอกจวนแล้ว
กลับมา ถامن้นถามนี้บ้าง ทว่ากลับไม่มีใครถามถึงเรื่องการสอบขุนนางสักคน

อันที่จริงจี้หย่งรู้สึกว่าคุณทำข้อสอบได้ไม่แย่นัก อย่างไรก็ตามก็น่าจะติดหนึ่งใน
ห้าอันดับแรก เขานึกอยากสนทนากับใครสักคน แต่กลับไม่มีใครถามไถ่
ถึงเรื่องนี้ เช่นนี้แล้วจะให้เขาเป็นฝ่ายออกปากเองได้หรือไรกัน

ประเด็นสำคัญก็คือทำให้เขาเอ่ยถึงเรื่องนี้ คนอื่นๆ ก็คงจะยิ้มเออออ
พลางกล่าวว่ายๆ อย่าง ‘เจ้าต้องติดบัญชีรายชื่อทองคำอย่างแน่นอน’ อะไร
ทำนองนี้เป็นแน่

หากได้ตัวเจออยู่ที่นี้ด้วยก็คงดี นางจะต้องถามว่าเขาสอบอะไรบ้าง เขา
ตอบไปว่าอย่างไร ไม่แน่ว่าอาจจะถามว่าเพราะเหตุใดเขาจึงตอบไปเช่นนั้น

เมื่อนึกถึงจุดนี้ เขาก็คิดถึงดวงตารูปผลซึ่งที่ท้อประกายแวบวาวคู่นั้นของ
โด้เวจา ไม่ว่าจะได้อันเปี่ยมล้นไปด้วยความมีชีวิตชีวา ไม่มียามใดที่อ่อน
ระเหยโรยแรงเลยสักครา

คำถามที่มารดาเอ่ยถามอย่างระมัดระวังทำให้จี๋หย่งรู้สึกเบื่อหน่ายเป็น
อย่างมาก ทั้งยังรู้สึกจนใจอยู่ลึกๆ ข้าเขายังไม่ใช่คนประเภทที่เยอทอดทอน
ถลั่นต่อความอึดอัดคับข้องใจ เจ้าตัวจึงลุกขึ้นยืนพลางเอ่ยอย่างรำคาญใจ
ออกมาประโยคหนึ่ง “ข้าจะกลับห้องแล้ว” จากนั้นก็ผลไป

หานชื่อทอดถอนใจ นางกับบุตรชายคนนี้... ว่ากันตามตรงแทบไม่มี
เรื่องใดให้สนทนากันได้

จี๋หย่งเอนกายลงบนเตียง ทว่ากลับคิดถึงกล่องไม้การบูรเล็กๆ ที่วาง
ทิ้งไว้ในห้องพักที่สำนักชุนเทียน จึงออกคำสั่งกับจื่อล่าง “เจ้าไปนำกล่องใบนั้น
กลับมาที่”

จื่อล่างรับคำสั่งแล้วผลไป

ตอนที่จื่อล่างกลับมา เขาก็พบกับหานชื่อโดยบังเอิญ

หานชื่อมีใคร่สบายใจนัก จึงเรียกจี๋ลิ่งเจ๋อมาสนทนาเป็นเพื่อน พอเห็น
ว่าเห็นจื่อล่างเข้าออกจนในยามวิกาลเช่นนี้ ก็เรียกอีกฝ่ายมาซักถาม

พอจื่อล่างซึ่งเป็นผู้ติดตามคนสนิทของจี๋หย่งได้ยิน ก็รีบเข้ามาตอบ
ข้อซักถามด้วยความอ่อนน้อม

หานชื่อรู้สึกแปลกใจ ทว่าก็ได้ถามอะไรให้มากความ

เช้าวันรุ่งขึ้น นางตรงไปที่ห้องของบุตรชาย หมายถึงจะช่วยเขาเก็บ
ข้าวของ ทว่าบุตรชายกลับเดินทางไปยังห้องพักที่สำนักชุนเทียนเสียแล้ว

“ไหนจึงไปเข้าถึงเพียงนี้” หานชื่อผิวดหวังยิ่งนัก

สาวใช้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้ในห้องของจี๋หย่งรีบตอบ “ฮูหยิน คุณชาย
บอกว่าตำราที่ทิ้งไว้ที่สำนักชุนเทียนส่วนใหญ่เป็นสี่ตำราห้าคัมภีร์ บทความ
และความเรียงแปดข่า ถึงอย่างไรก็ได้ใช้งานอีกแล้ว จึงอยากมอบตำรา

ทั้งหมดทำให้คุณชายทั้งสองท่านของท่านอาเจ้าคะ คุณชายนัดหมายกับคุณชายทั้งสองไปชนย้ายตำรา ไม่ได้กลับไปพำนักอยู่ที่สำนักขุนเทียนอีกเจ้าคะ”

ทานชื่อไต้ยีนก็เผยสีหน้ายื่นตื้อออกมา ก่อนถามสาวใช้ผู้นั้น “พูดเช่นนั้น ก็หมายความว่า คุณชายทำข้อสอบได้ดีมากใช่หรือไม่”

คำถามเช่นนี้สาวใช้หรือจะกล้าตอบ ทำได้เพียงเอ่ยอึกๆ อักๆ ไม่เต็มปาก “บะ... บ่าวเองก็มีทราบเจ้าคะ คุณชายกลับมาเมื่อคืน จากนั้นก็เอาแต่เดินวนไปวนมาอยู่ในห้อง จนกระทั่งจื่อล้างกลับมาถึงได้พักผ่อนเจ้าคะ”

ทานชื่อไต้ฟังกัซงักไปครู่หนึ่ง หางตากวาดผ่านหมอนสี่เหลี่ยมสีฟ้าบนหัวเตียงของจื่อหย่งโดยมิได้ตั้งใจ ก่อนพบกล่องไม้การบูรขนาดเล็กบนหัวเตียงใบหนึ่ง นางอดไม่ได้ที่จะเดินเข้าไปหยิบกล่องไม้มาเปิดดู

...ภายในเป็นปิ่นปักผมไม้การบูร

ปิ่นปักผมไม้มีลักษณะเรียบง่ายธรรมดา สลักลายดอกจอกหลากหลายรูปแบบไว้บนตัวปิ่น ทั้งดอกที่มีน้ำค้างเกาะ ดอกที่ถูกหิมะชโลม ดอกที่ผลิบานสะพรั่ง ฝีมือมิได้ประณีตมากมาย วัสดุไม่ได้เลือกเฟ้นอย่างพิถีพิถันมากนัก แต่ถึงกระนั้นรูปแบบของมันกลับดูแปลกใหม่ เครื่องประดับที่แกะสลักจากไม้ส่วนใหญ่มักมีกลิ่นอายของความเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ ทว่ามวลดอกไม้ที่โอบล้อมบนปิ่นปักผมอันนี้กลับแข่งขันกันชูช่อออกดอกสล้าง ชวนให้รู้สึกสดชื่นและเปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวา

ฝีมือในการสลักปิ่นปักผมอันนี้สามัญธรรมดา ทว่าผู้ที่ออกแบบปิ่นปักผมกลับมีความสามารถสูงส่งยอดเยี่ยม!

ข้อสรุปหนึ่งพลันปรากฏขึ้นในความคิดของทานชื่อ จากนั้นก็ตามมาด้วยภาพของจื่อหย่งเมื่อครั้งเยาว์วัยที่เข้มนั่งตัวเล็กหนุนเท้า ค้อมตัววาดภาพดอกจอกบนโต๊ะอยู่ในศาลารับลม

นางอดไม่ได้ที่จะสูดลมหายใจเย็น ก่อนจะเปิดฝากล่องลงจนเกิดเสียงดัง จากนั้นก็เอ่ยถามสาวใช้ด้วยความร้อนใจ “นี่คือ...”

สาวใช้ยิ้มตอบ “นี่เป็นของที่จื่อล้างนำมาส่งเมื่อวานนี้เจ้าคะ” พูดจบ

นัยน์ตาก็ฉายแววจนออกมา “เมื่อคืนบ่าวเห็นกับตาว่าคุณชายเก็บมันลงใน
กล่องสัมภาระ โฉนถึงมาตั้งอยู่ใต้หมอนได้...”

เสียงหึ่งดังขึ้นในหัวของหานชื่อ ความรู้สึกหวาดหวั่นผุดขึ้นในใจอย่าง
อธิบายไม่ได้

นางวางกล่องไม้ลงที่เดิมแล้วรีบกำชับกับสาวใช้ “อย่าให้คุณชายรู้ว่า
มีคนเตะต่องข้าวของของเขา” ก่อนนางจะสาวเท้ากลับไปยังห้องชั้นใน แล้ว
เอ่ยกำชับป้าหาน แม่นมของตน

“เจ้าไปรอที่ประตูฉุยฮั่ว หากคุณชายกลับมา ก็รีบมารายงานข้าทันที”

หนึ่งร้อยหกสิบสอง

การสอบระดับเมืองหลวง

จี๋หย่งกลับมาตรวจข้อวิเศษในยามจุดโคม

ป้าห่านไม่กล้าบอกอีกฝ่ายว่าห่านชื่อต้องการพบเขา นางจึงขยิบตาให้ จื่อซีที่เดินตามมาด้านหลัง

จื่อซีพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจแล้ว ป้าห่านจึงกลับไปรายงานห่านชื่อ “คุณชายกลับมาแล้วเจ้าค่ะ ข้าบอกจื่อซีแล้ว ประเดี๋ยวจื่อซีคงจะหาจิ้งหะ ปลีกตัวมาเจ้าค่ะ”

ห่านชื่อเบาใจลงเล็กน้อย นางร่วมกินอาหารมือเย็นกับสองพ่อลูก สกุลจี้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม หลังจากส่งจี้ไปที่ห้องหนังสือแล้ว นางก็นั่งจิบชา อยู่ในห้องโถงเพื่อรอพบกับจื่อซี

ผ่านไปราวครึ่งชั่วยาม จื่อซีที่เสร็จกิจธุระของตนก็แวะมาตรวจห่านชื่อ ห่านชื่อสั่งให้ป้าห่านไปเฝ้าอยู่นอกห้อง จากนั้นก็ดึงตัวจื่อซีมาสนทนา ในห้องอุ่น

“คุณชายมีสตรีที่เลี้ยงดูไว้ข้างนอกหรือไม่” เสียงของห่านชื่อแผ่วลงเล็กน้อย

จื่อซีชะงัก หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งถึงตระหนักได้ว่าห่านชื่อถามถึงเรื่องใด

“ไม่มีขอรับ ไม่มี!” เขารีบตอบ “คุณชายไม่เคยไปหอศนิกาสักครั้งเดียว”
 หานชื่อถอนหายใจอย่างโล่งอก

ว่ากันตามหลัก บุตรชายของนางก็อายุอานามไม่น้อยแล้ว ควรพูดถึง
 เรื่องหมั้นหมายตั้งนานแล้ว ทว่าในปีที่บุตรชายเป็นเจ็ยหยวนได้ สกกุลใหญ่สกกุล
 โตในเจียงหนานที่รู้ข่าวคราวนี้ก็พากันเชื้อเชิญพ่อสื่อแม่ชักมาที่จวนสกกุลจี้
 จนธรณีประทุแทบทรุด ทว่าบุตรชายกลับแค้นเสียงเยือก ไม่คิดจะสนทนา
 ทารือกับใคร เขาเขียนโคลงคู่ท่อนแรกแปะไว้ที่ประตูใหญ่ ทั้งยังประกาศกร้าว

“บุตรสาวสกกุลใดสามารถแต่งโคลงคู่ท่อนหลังให้ข้าถูกใจได้ นางผู้นั้น
 ก็คือคู่ครองของเจ็ยหมิง”

สตรีในเจียงหนานล้วนมีความรู้ในตำราและบทกวี ด้วยเหตุนี้จึงมีสตรี
 มากมายที่หมายจะพิชิตโคลงคู่บทนั้น

มีผู้ที่สามารถต่อโคลงคู่ท่อนหลังได้ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร นายท่านผู้เฒ่า
 ได้อ่านบางประโยคยังอดไม่ได้ที่จะลูบเคราพรางพยักหน้ารับ ทว่ากลับไม่มี
 ลักประโยคที่เข้าตาจี้หยง

เมื่อเวลาผ่านไป ทุกคนต่างพอจะตระหนักได้ถึงนัยที่แฝงอยู่

นี่หาใช่วิธีการคัดเลือกภรรยาของจี้หยงไม่ นี่เป็นการปฏิเสธการหมั้น
 หมายกลายเป็นต่างหากเล่า!

สตรีที่เขียนโคลงคู่ท่อนหลังเหล่านั้นพลันรู้สึกอับอายและหน้าถอดสี
 ไปตามๆ กัน ขณะที่นายท่านผู้เฒ่าสกกุลจี้ซึ่งกระจ่างแจ้งในนัยของจี้หยง
 ภายหลังก็ถึงกับเหวี่ยงแตกพลั๊ก และจำต้องยุติเรื่องนี้ด้วยตนเอง เพราะหาก
 ปล່อยให้ยึดเยื้อต่อไป เกรงว่าสกกุลจี้คงจะล่วงเกินสกกุลดั่งมีหน้ามีตาทั้งหมด
 ในเจียงหนานเป็นแน่แท้

บรรดาฮุนยินสกกุลใหญ่ของสตรีที่ยังไร้คู่หมั้นเหล่านั้นทั้งรักทั้งชังจี้หยง
 ทว่านับแต่บัดนั้นมาก็ไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องการแต่งงานของเขาอีกเลย

หานชื่อเพียงแต่กล่าวแล้วว่าบุตรชายของตนจะถูกหญิงศนิกาปล่อยวางเข้า
 เสียดอก่อน

อิงจากอุปนิสัยของจีหย่ง หากไม่เลี้ยงดูข้างนอกก็ต้องพากลับมาที่เรือนถึงตอนนั้นจะทำเช่นไรเล่า...

หากไม่ยอมรับ จีหย่งจะยอมหรือไม่

หากยอมรับ ต่อให้พวกเขาแสร้งทำเป็นหูหนวกบ่าไม่ฟังพูดถึงสถานะของสตรีผู้นั้น แต่เกรงว่าสกุลใหญ่ที่ถูกรังแกจะปฏิบัติตนอย่างไม่ยอมปล่อยสกุลจีล่อยนวลเป็นแน่ ถึงเวลานั้นศักดิ์ศรีของสกุลจีจะยังเหลืออยู่หรือไม่

พอใคร่ครวญแล้ว นางก็เริ่มนั่งไม่ติดที่

ดังนั้นพอได้ยินจีฮือบอกว่าบุตรชายยังพอรู้ธรรมเนียมมอยู่บ้าง แหวพอกพอใจจึงปรากฏขึ้นในสีหน้า ทว่าความปิติยินดีนี้เกิดขึ้นเพียงแค่ชั่วขณะ หานซื่อก็ตระหนักได้ในทันทีว่ามีบางสิ่งไม่ถูกต้อง

ปิ่นไม้อันนั้น... เห็นได้ชัดว่ามีไว้สำหรับสตรี!

แม้ว่าสกุลจีจะไม่ใช้สกุลที่ร่ำรวยมั่งคั่งเหนือสกุลอื่นๆ ทว่ามรดก หินตาแมว หรือแม้แต่เพชรพลอยล้วนมีใช้สิ่งของหายาก แต่จีหย่งกลับมีสีใจของเหล่านั้น เขาเลือกที่จะแอบซ่อนปิ่นไม้อันนี้อาไว้แทน ซ้ำแปดหรือเก้าในสิบเขาก็น่าจะเป็นผู้ที่แกะสลักปิ่นอันนี้เอง หากจะบอกว่าผู้ที่ได้รับปิ่นอันนี้เป็นเพียงคนรู้จักของจีหย่ง พู่ว่าบุปผาผลิบานจากเหล็กกล้ายังจะน่าเชื่อถือเสียกว่า

รอยยิ้มแข็งค้างอยู่บนใบหน้าของหานซื่อ ก่อนจะเอ่ยถามอย่างร้อนรน “ตั้งแต่คุณชายออกจากอี่ซิง เขาไปที่ไหนมาบ้าง ได้พบกับใครบ้าง”

ตั้งแต่ที่จีหย่งเริ่มแกะสลักปิ่นไม้ด้วยตนเอง จื่อซื่อก็รู้สึกประหนึ่งถูกเผาอยู่กลางกองไฟ

ท่าทีของคุณชายที่ปฏิบัติต่อคุณหนูสี่สกุลได้... ออกจะดีเกินไปสักนิด จื่อซื่ออยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับหานซื่อ แต่ก็กลัวว่าหานซื่อจะไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ แต่ถ้าปล่อยให้คุณชายเป็นแบบนี้ต่อไป เกิดวันใดคุณชายก่อเรื่องอะไรขึ้นมา คนสนิทอย่างพวกเขาคงไม่ได้เผชิญกับปัญหาเล็กๆ อย่างการให้เกียรติหรือไม่ให้เกียรติผู้อาวุโสสกุลจีอีกแล้ว แต่เป็นการลี้ลมสอนให้เจ้านาย

ประพติตนในทางที่ผิด ยุยงให้เจ้านายเรียนรู้อสิ่งต่ำทราม ต่อให้คุณชายกาง ปีกปกป้อง สกูลจี้ก็คงไม่ปรานีพวกเขาอีกแน่

เวลานี้เมื่อทานชื่อถามขึ้น จี๊อซีจึงทั้งตกใจระคนยินดีในคราเดียวกัน เขาคุกเข่าลงเบื้องหน้าทานชื่อ ก่อนจะบอกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่เรื่องที่เกิดขึ้นมาทุกอย่างไปจนถึงเงินตั้ง รู้จักกับไต้หวันได้อย่างไร ไต้หวันจัดการกับ ผังคุณไปอย่างไร จี๊หยงปฏิบัติต่อไต้หวันพิเศษอย่างไร... ให้ทานชื่อฟังโดยไม่มี ตกหล่นเลยแม้แต่เรื่องเดียว

ทานชื่อได้ฟังแล้วก็รู้สึกตกอกตกใจ ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้สติ “เจ้าบอกว่าเจียนหมิงแกะสลักปืนไม้อันนี้ให้คุณหนูสี่สกูลไต้หวันด้วยตัวเองอย่างนั้นหรือ”

จี๊อซีพยักหน้า “คุณชายวาดรูปและลงแรงแกะสลักดอกไม้ด้วยตนเอง เกือบหนึ่งเดือนขอรับ”

ทานชื่อเอ่ยขึ้นด้วยความประหลาดใจ “ถ้าเช่นนั้นเหตุใดเขาจึงไม่มอมมันให้คุณหนูสี่สกูลไต้หวันเล่า หากข้าจำไม่ผิด พิธีปักปืนของคุณหนูสี่สกูลไต้หวันจัดขึ้นในวันที่สิบ...”

จี๊อซีเง้อไปร่วมพิธีปักปืนของไต้หวัน

จี๊อซีมีท่าทีกระสับกระส่าย “คุณชายกล่าวว่าหากครั้งนี้ไม่ติดรายชื่อบัญชีทองคำ ย่อมจะมีคุณสมบัติดีที่จะมอบของกำนัลให้คุณหนูสี่สกูลไต้หวันได้อีก...”

ทานชื่อหน้าถอดสี

คุณหนูสี่สกูลไต้หวันมีความสำคัญต่อบุตรชายถึงเพียงนี้เสียหรือ!

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดเขาจึงไม่บอกตนเรื่องต้องการส่วยหั้นหมาย สตรีที่พึงพอใจกันแล้ว หรือเป็นเพราะกลัวว่าคุณหนูสี่สกูลไต้หวันจะรังเกียจ เดียดฉันท?

ในใจของทานชื่อเต็มไปด้วยสารพัดอารมณ์ที่มีอาจบรรยายได้

บุตรชายของนางโดดเด่นมากพรสวรรค์ มีความรู้ความสามารถ ประหนึ่งเทพเซียนจากสรวงสวรรค์ ไม่รู้ว่ามีคนตั้งเท่าไรที่อิจฉาริษยา ไม่รู้ว่า มีคนตั้งเท่าไรที่คิดประจบประแจงเขา เพราะอยากหั้นหมายบุตรสาวให้เป็น

ปีกแผ่นเดียวกัน ทว่ากลับมีวันนี้ที่บุตรชายของนางสำรวมท่าทีเพื่อต้องการ
เอาอกเอาใจเด็กสาวเพียงคนหนึ่ง?

คุณหนูสี่สกุลได้ผู้นั้นมีดีอะไรกันหนอ

ไม่ใช่แค่บุตรสาวคนโตที่ไร้มารดา ซ้ำยังมีอุปนิสัยเย็นชาและยโสโอหัง
คิดจะเล่นงานคนก็หมายให้ถึงตาย หากแต่งเข้าเรือนมาจริงๆ แม่แต่บุตรชาย
ของนางยังเอาอกเอาใจถึงเพียงนี้ แบบนี้แล้วนางยังจะมีคุณสมบัติใดในการ
เป็นแม่สามีอีกเล่า นี่มันแต่งภรรยาหรือแต่งบรรพบุรุษที่พื้นคินซีพกันแน่?

แต่ถ้าพวกเขาไม่ตอบตกลง... นอกจากนายท่านผู้เฒ่า ก็ไม่มีใครใน
สกุลจี้ที่สามารถควบคุมบุตรชายผู้นี้ได้จริงๆ แต่นายท่านผู้เฒ่าอายุมากแล้ว
คงไม่สามารถดูแลจี้หยังไปได้ตลอดชีวิตหรอกกระมัง?

เมื่อฟังจากคำบอกเล่าของจ้อซี แม้ว่าน้ำมือของคุณหนูสี่สกุลได้ว่าจะ
เหยี้ยมโหด ทว่าอย่างน้อยก็มีความคิดความอ่าน ครั้งนี้บุตรชายยอมเข้าร่วม
การสอบขุนนางโดยดี ก็เป็นเพราะวาจาเสียดสีประชดประชันของคุณหนูสี่
สกุลได้ผู้นั้น

แต่งภรรยาแต่งคุณธรรม หากสามารถดูแลสามีได้ หนูนอีกฝ่ายให้
ก้าวหน้า ยกย่องให้เกียรติบุรุษ นี่คือนคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสตรี

พอคิดเช่นนั้น ในใจของหานซื่อก็พลันเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ต่อให้บุตรชายจะไม่ได้แต่งงานกับคุณหนูสี่สกุลได้ เขาจะห่างเหินกับ
มารดาอย่างนางตลอดไปเลยหรือไร

แต่ถ้าผู้ที่บุตรชายคิดจะแต่งงานด้วยคือคุณหนูสี่สกุลได้... ดินแดน
ของสตรีคือเรือนใน ถ้าสามารถควบคุมสามีได้ก็เท่ากับควบคุมบุตรชาย
อยู่หมัด...

หานซื่ออดไม่ได้ที่จะคิดว่าความคิดนี้ของนางก็เข้าที่ไม่น้อย

เห็นทีว่าต้องไปสอบถามเรื่องของคุณหนูสี่สกุลได้กับจี้ซึ่งอยู่อย่างละเอียด
สักหน่อยแล้ว

หานซื่อตัดสินใจทันที โดยการกำชับจ้อซี “เรื่องในวันนี้ออกจากปาก

ของเจ้าและข้าหูของข้า ห้ามแพร่งพรายให้บุคคลที่สามล่วงรู้ เข้าใจหรือไม่”

“ฮูหยิน โปรดวางใจได้” จื่อชิวรู้ถึงความสำคัญของเรื่องนี้ดี จึงสวดสาบาน “ออกจากประตูบานนี้ไป หากข้าปากพล่ยขอให้ฟ้าผ่าไม่ตายดิชอร์บ!”

ห่านชื้อพยักหน้าและสั่งให้จื่อชิวลุกขึ้น ก่อนจะกล่าว “เจ้าไม่ต้องสนใจเรื่องนี้อีก ข้าจะออกหน้าเอง” ร่องรอยความยินดีเผยออกมาบนใบหน้านั้น

แค่บรายตามอง จื่อชิวก็กระจ่างแจ่มทันที

เขาลอบอุทานในใจ ‘บรรลีย์แล้ว’ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างลนลาน

“ฮูหยินขอรับ คุณหนูสี่สกุลโต้วหมั้นหมายแล้ว...”

“เจ้าว่าอย่างไรนะ!” ห่านชื้อหน้าถอดสี “ตกลงเรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่ มีอะไรที่เจ้ายังไม่ได้บอกข้าอีก”

“ผู้น้อยไม่ได้มีเรื่องใดปิดบังฮูหยินเลยแม้แต่นิดชอร์บ” จื่อชิวว่าห่านชื้อเข้าใจความสัมพันธ์ของจีหย่งกับโต้วเจาผิดไปแล้ว จึงอธิบายเรื่องราวของทั้งสองคนให้อีกฝ่ายฟังอย่างละเอียด

สีหน้าของห่านชื้อดูลังเล นางอ้าปากค้างด้วยสีหน้าพิลึกพิลั่นอยู่ครึ่งหนึ่ง ลักพักจึงพิมพ์่า “หากพูดเช่นนี้ก็หมายความว่าเจี้ยนหมิงมีใจให้อยู่ฝ่ายเดียวอย่างนั้นหรือ”

จื่อชิวก้มหน้าลงต่ำ ไม่กล้าตอบรับวจา

“จะเป็นไปได้อย่างไรกัน!” ห่านชื้อนึกถึงอุปนิสัยของบุตรชายแล้วก็ปลันร่อนใจจนแทบจะรำให้ออกมา

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น” ไม่รู้ว่าจีฉีเดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด “เจี้ยนหมิงก่อเรื่องอีกแล้วใช่หรือไม่” พอเห็นสถานการณ์ในยามนี้ เขาก็เผยสีหน้าหวั่นวิตกออกมา

“มิใช่เจ้าคะ” ห่านชื้อสั่งให้จื่อชิวออกไป พยายามเรียกสติกลับมาแล้วปรนนิบัติจีฉีฉีผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า “ข้าเรียกจื่อชิวเข้ามาซักถามว่าหลายวันมานี้เจี้ยนหมิงทำอะไรได้บ้าง”

แม้ว่าจีฉีจะตามใจจีหย่ง และเรื่องบางเรื่องก็ทำเป็นลืมตาข้างหนึ่ง

หลับตาข้างหนึ่ง แต่ก็มีได้หมายความว่าเขาคือคนสะเพร่าหยาบกระด้าง

จ๊อบจับไปหล่ภรรยาและเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “เจ้าก็รู้มีไซหรือว่า เหตุใด ท่านปู่จึงไม่อนุญาตให้เจียนหมิงเติบโตมากับเรา มนุษย์ไร้ซึ่งคุณธรรมไม่อาจดำรงอยู่ได้ ประเทศชาติห่างไกลคุณธรรมไม่อาจเจริญรุ่งเรืองได้ เจียนหมิงเป็นเด็กที่ฉลาดเฉลียวมาตั้งแต่เยาว์วัย ท่านปู่กลัวว่าเราจะเอาอกเอาใจเขาจนเกินควร รู้แต่จะให้เราศึกษาตำรา ทว่าเพิกเฉยต่ออุปนิสัยใจคอของเขา...

“หากเจียนหมิงก่อเรื่องใดขึ้นมา เจ้าห้ามช่วยเขาปิดบังอำพรางเด็ดขาดเวลานี้เขาเพิ่งอายุเพียงเท่านี้ ทว่ากลับไม่มีใครจัดการเขาได้ หากเจ้าตามใจเขาไปเรื่อย ต่อให้เขาสอบเป็นจอหงวนได้ ก็ใช่ว่าจะเป็นขุนนางที่ถูกจารึกลงในหน้าประวัติศาสตร์มีไซหรือไร”

จ๊อบไม่พูดยังไม่เท่าไร พอเขาเอ่ยเช่นนั้น หยาดน้ำตาของหานซื่อก็ไหลรินพร่างพรูออกมาราวกับเม็ดฝนอย่างสะกดกลิ้งไม่อยู่ “เจียนหมิง เขาตั้งใจสะไ้ของสกุลอื่น...” นางร้องไห้พลงเล่าต้นสายปลายเหตุทั้งหมด รวมถึงเรื่องที่จ๊อบยังแกะสลักป็นปักผมไม่ให้ได้ว่าเจ้าให้จ๊อบฟัง

ขณะที่รับฟัง สีหน้าของจ๊อบก็เคร่งขรึมจริงจังขึ้นเรื่อยๆ “ที่เจ้าพูดเป็นความจริงอย่างนั้นหรือ”

“นี่มีไซเรื่องดีอะไร ข้าจะปิดบังท่านหรือเจ้าคะ” หานซื่อปาดน้ำตาพลงเอ่ย “จนถึงตอนนี้ป็นไม้อันนั้นก็ยังวางอยู่ได้หมอนของจ๊อบยัง!”

จ๊อบไม่รู้ว่าจะเอ่ยคำใดออกมา

บุตรชายของตนคนนี้... ก่อเรื่องก่อราวไม่หยุดหย่อนมาตั้งแต่เล็กจนโต เรื่องนี้หากไม่รอบคอบให้มาก นอกจากจะทำให้คุณหนูสี่สกุลตัวต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงแล้ว ยังทำให้จ๊อบยังหมดอนาคตในหน้าที่การงานด้วย

เขาใคร่ครวญอยู่ครู่ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “เรื่องนี้ต้องพูดคุยกับท่านปู่ และขอความเห็นจากท่าน” ทั้งยังเสริมขึ้น “เวลานี้เจียนหมิงเพียงแค่มิจิตปฏิพัทธ์คุณหนูสี่สกุลตัวเท่านั้น เจ้าก็อย่าตีหญาให้งูตื่น ขอแค่อย่าปล่อยให้เขาหุนหันพลันแล่นไปเงินตั้งตอนตีคืนค้ำมัดก็พอแล้ว เรื่องทุกอย่างรอให้

ท่านปู่ตัดสินใจก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที”

ท่านชื่อรับคำ นางปรนนิบัติสามิเขียนจดหมาย

เช้าวันรุ่งขึ้นท่านชื่อให้สาวใช้นำจดหมายไปส่งที่อึ้งฉิงด้วยตนเองแต่เช้าตรู่

จี้หย่งรู้ว่าจื่อชู่ถูกมารดาเรียกไปสนทนากฎมโถ่ คนรอบตัวเขาจะถูกเรียกไปช้กถามแทบไม่เว้นแต่ละวัน

จี้หย่งคิดว่าตนไม่มีอะไรที่ต้องเกรงกลัวว่าผู้อื่นจะล่วงรู้ เขาจึงไม่เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ หลังจากมอบตำราในห้องพักสำนักขุนเทียนให้ไว้ได้เจิ้งซางกับโต้วเต๋อซางแล้ว เดิมตั้งใจว่าจะเดินทางไปต้าซิงสักครั้ง แต่พอคิดว่าอีกไม่กี่วันก็ต้องสอบหน้าพระที่นั่ง หากเขาสอบได้อันดับที่ดี ก็สามารถเรียกใช้พ่อบ้านสกุลจี้ให้เป็นมือเป็นไม้แทนตนเองได้

เขาเองคนเดียวก็ไม่ต่างกับแมลงวันหัวขาด เดินทางไปไหนมาไหนลำบาก ทั้งยังอาสืบข่าวคราวอะไรไม่ได้ มีผู้รอบประกาศผลการสอบอยู่ที่จวนน่าจะดีกว่า ด้วยเหตุนี้จี้หย่งจึงย้ายกลับมายังตรอกอวี๋เฉียว ขนหนังสือพิมพ์ราชการช่วงสิบปีนี้ทั้งหมดออกมา ทั้งยังปรึกษาหารือกับท่านลุงและท่านพ่อ เพื่อคาดเดาพระทัยของฮ่องเต้ ทบทวนสถานการณ์ความเป็นมาเป็นไปของราชสำนักในช่วงที่ผ่านมา

จนถึงปลายเดือนสองผลการสอบระดับเมืองหลวงก็ประกาศออกมา จี้หย่งสอบได้อันดับที่สี่

คนของสกุลจี้ไม่ปิดบังอำพรางเรื่องนำปิตินตี่นี้ไว้อีก อันที่จริงก็ไม่จำเป็นจะต้องปกปิดอะไร ด้วยวัยของจี้หย่ง ต่อให้พลั้งพลาดในการสอบหน้าพระที่นั่ง แต่อย่างน้อยก็น่าจะได้ตำแหน่งทันฮวาอยู่ดี

จี้หย่งกลับมีสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติ ควรทำสิ่งใดก็ทำสิ่งนั้น ทว่าในใจกลับบนพึมพำ ‘หรือจะเป็นอย่างที่โต้วเจาคะเนไว้จริงๆ ต้องเป็นขุนนางรับใช้ในราชสำนัก...’

ทานชื่อเห็นแบบนี้แล้วก็ร้อนใจตั้งไฟเผา นางปรึกษากับสามีเป็นการ
ส่วนตัว “แบบนี้แล้วยังไม่ถือเป็นคำตอบให้คุณหนูสี่สกุลได้อีกหรือเจ้าคะ”
ทว่ากลับทำให้จ๊อจ๊อซึ่งตาตุแล้วอดเอ่ยปากตำหนิไม่ได้
“เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไรกัน!”

หนึ่งร้อยหกสิบสาม กัณหา

หานซึ่งรู้ว่าตนหลุดพลังปากออกมาเสียแล้ว ไบหน้าของนางจึงแดงก่ำ
จีฉีเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเพราะไม่อยากทำให้ภรรยาต้องรู้สึกกระอัก-
กระอ่วน “ทางฝั่งท่านปู่มีข่าวคราวอะไรบ้างหรือไม่”

หานซึ่งรู้สึกผ่อนคลายเล็กน้อย ก่อนบ่นอุบอิบ “เพิ่งส่งจดหมายไปเพียง
ไม่กี่วัน มีหรือจะรวดเร็วถึงเพียงนั้นเจ้าคะ”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็คอยดูแลเจี้ยนหมิงให้ดีๆ” จีฉีกำชับอีกสองสามประโยค
แล้วจึงออกไปว่าราชการ

หานชื่อใคร่ครวญอยู่ครู่ ก่อนเดินทางไปพบจีลิ่งเจ้อ

นางบังเอิญได้พบกับหลิวชื่อ สะไ้สั้สกุลหานกับหานชู่ คุณหนูสิบสกุล
หาน ซึ่งกำลังเป็นแขกในเรือนของจีลิ่งเจ้ออยู่พอดี

ในห้องมีแต่คนสกุลหาน บรรยายกาศด้านในจึงเป็นกันเองมากเป็นพิเศษ
หลิวชื่อผู้นี้เป็นสตรีสกุลหลิวแห่งอี่ซิง เตียบใหญ่ก็แต่งเข้าสกุลหานแห่ง
หู่โจว สนทนสนมคุ้นเคยกับหานชื่อมาตั้งแต่ยังเล็ก เมื่อพบหน้าก็จับจุมือ
หานชื่อพลางร้องทักเสียงสูง “ยินดีด้วยเจ้าคะ” จากนั้นก็รับน้ำชาจากสาวใช้
ก่อนนั่งลงเคียงข้างหานชื่อด้วยความสนิทสนม หลังจากสนทนาเกริ่นไปสัก

สองสามประโยคก็เอ่ยถามถึงเรื่องการแต่งงานของจี๋หย่ง

“...ท่านป้าจะตามใจเขาแบบนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ได้นะเจ้าคะ เวลาที่ควรเด็ดขาดก็ต้องเด็ดขาดบ้าง”

จี๋ลิ่งเจ้าเอ๋มปากยิ้มพลางสบสายตากับหลานชู้แวบหนึ่ง

สกุลหลิวมีสตรีมากมาย หลิวซื่อมีน้องสาวร่วมอุทรที่ยังไม่ได้ออกรเรือนสองคน หนึ่งในนั้นมีคนหนึ่งที่เคยต่อโคลงคู่ของจี๋หย่ง และได้รับคำชมเชยจากนายท่านผู้เฒ่าสกุลจี๋

หลานชู้กำลังปวดเคียรเวียนเกล้ากับเรื่องของจี๋หย่งและโต้วเจา พอได้ยินเช่นนี้ก็ไม่มีใครพอใจนัก นางขมวดคิ้วพลางกล่าว “จี๋หย่งเติบโตใหญ่มาในเรือนนายท่านผู้เฒ่า เรื่องการแต่งงานของเขาย่อมต้องให้นายท่านผู้เฒ่าเป็นผู้จัดการ ข้าเป็นเพียงสตรีเรือนใน ไม่ว่าจะป็นความรู้หรือวิสัยทัศน์คงไม่อาจเทียบนายท่านผู้เฒ่าได้ เรื่องนี้ข้าเองคงต้องรามือ รอทำหน้าที่เป็นแม่สามีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

ทว่าในโลกกลับคิดว่าหากนายท่านผู้เฒ่าตัดสินใจหมั้นหมายให้บุตรชายตน เพื่อหักความประหวัดคิดของเขาจริง ก็ขออย่าให้อีกฝ่ายเป็นสตรีสกุลหลิวเลย แต่กิริยาปากมากของหญิงสกุลนี้ รับรองว่าบุตรชายของนางต้องไม่ถูกใจเป็นแน่

จู่ๆ หลานชู้ก็เกิดความรู้สึกเสียดายขึ้นในใจ เดิมทีนางตั้งใจจะมาสืบเรื่องของคุณหนูสี่สกุลโต้ว แต่หลิวซื่ออยู่ที่นี้ ดูท่าว่าจะไม่ได้ความเสียแล้ว!

หลานชู้จำต้องอดทนสนทนากับหลิวซื่อต่อไป

ในเวลาเดียวกัน จี๋หย่งก็กำลังสนทนากับโต้วฉีจวิน

การสอบระดับเมืองหลวงในครั้งนี้ โต้วฉีจวินไม่ผ่านการคัดเลือก

“โฉนต้องรีบร้อนกลับไปด้วยเล่า” จี๋หย่งพยายามรั้งโต้วฉีจวิน “มีผู้อยู่รอดผลการสอบหน้าพระที่นั่งเสียก่อน เจ้าจะได้ดูบทความของบรรดาคนที่สอบติดจอหงวนเหล่านั้น เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันดูแล้ว ย่อมรู้ว่าตนเองขาดตก

บกพร่องตรงไหน” ทั้งยังกล่าวเสริม “ข้าเองก็มีธุระต้องเดินทางไปยังเงินตั้งถึงตอนนั้นพวกเราค่อยกลับไปพร้อมกัน”

จี้ชื้อย้ายมาพำนักอยู่ในเมืองหลวงแล้ว เขายังมีเรื่องใดต้องไปที่เงินตั้งอีก?

โต้วฉีจี้วินประหลาดใจเป็นอย่างมาก

จี้หย่งยกยืม “พิธีปักปันของน้องสี่ตรงกับการสอบระดับมณฑลของข้าแม่แต่ของกำนัลก็ไม่ได้ส่งไปให้ หลังจากการสอบหน้าพระที่นั่งแล้วยังต้องสอบชู้จี้ชื้อ หากเข้ารับราชการในสำนักชั้นหลินแล้ว ก็ยากที่จะหาโอกาสปลีกตัวออกจากเมืองหลวงได้ ถือเสียดายฉวยโอกาสนี้ออกไปพักผ่อนหย่อนใจสักครา”

คำพูดของเขาเปิดเผยตรงไปตรงมาอย่างยิ่ง นอกจากนี้ทุกคนล้วนทราบดีว่าโต้วฉีเจาหมั้นหมายแล้ว โต้วฉีจี้วินจึงไม่ได้ระแวงสงสัยและเอ่ยกลับหัวเราะ “เจ้าอยากเที่ยว แต่ตั้งข้าไว้ไปเป็นแพะรับบาปด้วย ช่างเถิด ใครใช้ให้เจ้ามีลำดับอาวุโสสูงกว่าข้าเล่า ข้ายอมเสียเปรียบนิดๆ หน่อยๆ ก็ได้” จากนั้นก็รับปากว่าจะกลับเงินตั้งพร้อมกับจี้หย่ง

จี้หย่งพอใจเป็นอย่างมาก เขาเรียกจื่อล้างมาจัดโต๊ะรับรอง ทั้งสองกินอาหารไปพลางถกเรื่องการสอบระดับเมืองหลวงครั้งนี้ไปพลาง จนกระทั่งพระจันทร์เคลื่อนขึ้นกลางฟ้าจึงแยกย้ายกันไป

ผ่านไปไม่กี่วัน... วันแรกของเดือนสามก็มาเยือน

จี้หย่งเปลี่ยนชุดจื่อตัวผ้าไหมสีฟ้าชุดใหม่และตรงไปยังเรือนชี่ยวน

หลังจากประกาศผลการสอบหน้าพระที่นั่ง จี้หย่งได้ตำแหน่งทันฮวาตามที่คาดการณ์ไว้ บรรดาญาติพี่น้องต่างแวะเวียนมาแสดงความยินดี ทว่าจี้หย่งกลับรู้สึกว่าคุณความอัดอั้นในใจยากจะคลายไปได้ ใบหน้าของเขาจึงดูขึงตึงและมีท่าที่บึ้งบึ้ง

ชายหนุ่มหยิบปิ่นไม้ที่หม่ายจะมอบให้โต้วฉีเจาออกมาจ้องอยู่เป็นนานก่อนจะโยนกล่องไม้ใส่ปิ่นลงที่มุมเตียง

ก๊ก

จ๊อบยื่นเอนตัวลงบนเก้าอี้ในในห้องหนังสือ แม่แขกเหวี่ยงจะรวมตัวกัน
อยู่ข้างนอก ทว่าเขากลับดูไม่แยแสเลยแม่แต่นิด

จ๊อบซีเดินวนไปวนมาด้วยความร้อนกร้อนใจ แต่ก็ไม่กล้าเร่งจ๊อบให้
ออกไปรับแขก

หานชื่อในชุดเบียดจี้สีแดงปักดินทองเดินเข้ามา พอเห็นพวกของจ๊อบซี
ยืนนอกกันอยู่ที่ประตูห้องหนังสือ นางอดไม่ได้ที่จะลดเสียงลงขณะถาม “เกิด
อะไรขึ้น”

จ๊อบซีกระซิบเรื่องที่จ๊อบโยนกล่องใส่ปืนไม้ทิ้งไว้ตรงมุมเตียงให้หานชื่อฟัง
หานชื่อได้ฟังก็ทั้งตกใจทั้งยินดี ที่ตกใจก็คือบุตรชายสนใจในตัว
คุณหนูสี่สกุลตัวมากจริงๆ ที่ยินดีก็คือไม่แน่ว่าบุตรชายอาจจะกระดากอ
ยเกินกว่าจะพบหน้าคุณหนูสี่สกุลตัวอีก หากมองการณ์ไกลเรื่องนี้ก็ใช่ว่าจะเป็น
เรื่องไม่ดีเสียทีเดียว

ตอนที่นางกำลังจะกำชับให้จ๊อบซีดูแลจ๊อบให้ดี ก็พลันได้ยินเสียงประตู
บานเฟี้ยมของห้องหนังสือเปิดกว้าง ก่อนจ๊อบจะเดินออกมาจากด้านใน

พอเห็นมารดา ชายหนุ่มก็มีได้แปลกใจแต่อย่างใด

มีผู้คนมาแสดงความยินดีกับเขามากมาย เขาไม่ปรากฏตัวเช่นนี้ มารดา
ย่อมแหวะเวียนมาหาเพราะกังวลเป็นธรรมดา นี่เป็นเรื่องที่คาดคะเนได้อยู่แล้ว

ชายหนุ่มเหลือบมองมารดาพรางค้อมศีรษะให้ ก่อนจะกล่าว “ข้ากำลัง
จะไปรับแขกที่เรือนด้านหน้าขอรับ” จากนั้นก็มอบกล่องไม้การบูรในมือให้
จ๊อบซี “นี่เป็นของกำนัลพิธีปักปืนที่จะมอบให้คุณหนูสี่ เจ้ารีบขี่ม้ามานั้นไปมอบ
ให้ที่เงินตั้งด้วยตนเองที”

ท่าทางเปิดเผยตรงไปตรงมาแบบนี้กลับทำให้หานชื่อและจ๊อบซีเป็นฝ่าย
กระอักกระอ่วนขึ้นมา ยิ่งดีที่จ๊อบซีเป็นคนหลักแหลม เขาสำรวจมสีหน้าและทำที
อย่างรวดเร็ว ก่อนจะก้าวเข้ามารับกล่องไม้ด้วยท่าทางนอบน้อม กล่าวลาแล้ว
ผลไป

จี๋หย่งมีเรื่องในใจจึงมิได้ใส่ใจท่าทางของมารดา กับจื่อซิ่นกั จนกระทั่ง จื่อซิ่นจากไปแล้วเขาจึงเอ่ยถามมารดา “ท่านจะรอในห้องของข้าสักครู่หรือไม่ ข้า ผลิตเสื้อผ้าเสร็จแล้วจะไปเรือนด้านหน้า”

“ก็ดี” บุตรชายคิดจะทำสิ่งใด หานชื่อไม่ใคร่มั่นใจนัก สุดท้ายจึงเลือก ที่จะเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในโถงรับรองแทน

โด้วเจาทราบข่าวของจี๋หย่งในวันให้หลัง นางมองจดหมายในกล่อง ไม่มีการบูร ดัดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น

จึงหวนนี้เปี่ยซู่ซิ่นก็ยกขนมดอกท้อที่เพิ่งทำเสร็จใหม่จากห้องครัวเข้ามา พอดี พอเห็นดั่งนั้นก็ยิ้มถาม “ในจดหมายของคุณชายจี้กล่าวว่าจะอย่างไรหรือ เจ้าคะ”

โด้วเจาเก็บจดหมายไปพलगกล่าวด้วยรอยยิ้มไปพलग “เขาเล่าว่า พอลการสอบหน้าพระที่นั่งในครั้งนั้นเริ่มขึ้น ฝ่าบาทก็ทรงพระดำเนินไปรอบโถง พิธีใหญ่หนึ่งรอบ พอเห็นเขาอายุน้อยที่สุดก็ทอดพระเนตรเขาอย่างละเอียด จี๋หย่งสงสัยว่าอันที่จริงฝ่าบาทมิได้ทรงอ่านบทความของเขาด้วยซ้ำ แต่เลือก ให้เขาเป็นทันฮวาก็เพราะเขาอายุน้อยที่สุดมากกว่า เขาได้อ่านบทความของ ไซ่กัหยวนที่ได้รับตำแหน่งจอหงวนอย่างละเอียดแล้ว ไม่เห็นว่าจะเหนือชั้นกว่า เขาลักเท่าไร...”

เปี่ยซู่ซิ่นอดไม่ได้ที่จะหัวเราะร่วน

โด้วเจาลองชิมขนมดอกท้อพलगเอ่ยต่อ “ท่านพี่จี๋ผู้นี้ทำตัวราวกับเด็ก น้อยก็มีปาน ทั้งๆ ที่รู้วันคล้ายวันเกิดของข้า แต่กลับต้องรอให้ตนเป็นทันฮวา เสียก่อน จึงจะมอบของกำนัลให้ นี่หากเขาสอบไม่ติดอันดับ เกรงว่าคงจะ เหมินเฉยใส่เข้าไปอีกหลายปีกระมัง จะว่าไปแล้วข้ายังจำคำพูดที่ต่อว่าเขาเรื่อง มิปากเสียงกับโด้วหมิงได้อยู่เลย”

เปี่ยซู่ซิ่นพยักหน้า ช่วยรินชาให้โด้วเจาพलगกล่าว “คุณชายจี๋ผู้นี้ ถึงแม้ จะผยองและถือดี แต่ก็ปฏิบัติกับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา ถึงอย่างไรก็คบหา

“ได้เจ้าค่ะ”

“ก็นั่นแหละสิ” โต้เจ้าเจียมพลงเดินไปยังห้องหนังสือ “ข้าจะตอบกลับจดหมายของเขาลั๊กหน้อย คาดว่าคนทั้งใต้หล้าต้องคิดว่า เวลานี้เขาคงล้าพองใจในความสำเร็จอยู่เป็นแน่ เกรงว่าคงมีแค่ตัวเขาที่คิดว่าตำแหน่งที่นั่นชวานี้เป็นความอับยศอดสู แม้แต่จะพูดก็ยังไม่อยากเอ่ยถึง!”

เปียซู่ซุนลองใคร่ครวญแล้วก็รู้สึกว่จี้หย่งเป็นคนที่ทำเรื่องพรรค์นี้ได้จริงๆ นางอดไม่ได้ที่จะยิ้มปากยิ้มและช่วยโต้เจ้าเจาผนหมึกอยู่ข้างๆ

จี้หย่งได้รับจดหมายตอบกลับจากโต้เจ้าเจา ในขณะที่กำลังล้างเลว่าควร
จะรับตำแหน่งในสำนักชั้นหลินดีหรือไม่

จี้ซ่ง ท่านลุงของจี้หย่งกับจี้ฉี บิดาของเขาร้อนใจเสียจนนั่งไม่ติดที่ จี้ฉีเอาแต่โอดครวญไม่หยุด

“โฉนจนถึงปานนั้นแล้วก็ยังไม่มีข่าวคราวจากท่านปู่อีก เรื่องของเจี้ยนหมิงจะทำอย่างไรดี ท่านปู่ไม่แสดงความเห็น พวกเราจะจัดการเองก็ไม่เข้าที่!”

จี้ซ่งยิ้มเพื่อน

จี้ซื่อมาขอพบ ทั้งสองจึงรีบสั่งให้อีกฝ่ายเข้ามาด้วยความร้อนนกร้อนใจ

“คุณชายสั่งให้เข้าไปบอกคนในโถงเกี้ยวขอรับ” จี้ซื่อหอบหายใจ เห็นได้ชัดว่าวิ่งมาที่นี่ “วันพรุ่งจะใช้เกี้ยวแต่เช้าเพื่อไปรายงานตัวที่กรมขุนนางขอรับ”

จี้ซ่งถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“หา!” จี้ฉีร้องแล้วก็ลุกพรุดขึ้น ก่อนเค้นถาม “โฉนจู่ๆ เจี้ยนหมิงถึงเปลี่ยนใจเล่า”

จี้ซื่อรับลมหายใจเข้าออก จากนั้นถึงได้ตอบ “คุณชายเพิ่งได้รับจดหมายจากคุณหนูสี่สกุลโต้ขอรับ ไม่รู้ว่าคุณหนูสี่สกุลโต้เขียนอะไรในจดหมาย คุณชายอ่านแล้วหลุดหัวเราะออกมา จากนั้นก็สั่งให้เข้าไปบอกคนที่โถงเกี้ยวขอรับ”

จี้ซ่งกับจี้ฉีมองหน้ากัน

จีซังล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกระซิบถามจีซี้เสียงแผ่ว “ในจดหมายของคุณหนูสี่สกุลได้เขียนอะไรบ้าง”

จีซี้ส่ายหน้า

จีซังลูบเคราพลงพิมพ์้า “เช่นนั้นก็หาวิธีลองดูว่าในจดหมายของคุณหนูสี่สกุลได้เขียนสิ่งใดไว้”

จีซี้ตะลึงงัน ออดงยหน้าขึ้นมองจีซี้ไม่ได้ ทว่าจีซี้เพียงแต่กระแอมเบาๆ ก่อนก้มหน้าจิบชา ทำทีคล้ายว่าไม่ได้ยินวาจาประโยคนั้น

จีซี้หัวเราะเพื่อนอยู่ในใจ แต่ถึงกระนั้นก็ต้องตอบรับ

วันรุ่งขึ้นจีซี้ฉวยโอกาสตอนที่จีซี้หยงออกจากจวนไปแล้วค้นจดหมายที่ตัวเจาส่งมา หลังจากกวาดตาอ่านผ่านๆ ก็รีบกลับไปรายงานจีซังกับจีฉี

“...ไม่มีอะไรพิเศษขอรับ คุณหนูสี่สกุลได้เขียนแต่เขียนถึงประสม-การณในการปลูกดอกไม้ขอรับ”

“ประสมการณในการปลูกดอกไม้?” จีซังอึ้ง

“ขอรับ!” จีซี้ประสานมือพลงรายงานอย่างนอบน้อม “ในจดหมายคุณหนูสี่สกุลได้กล่าวไว้ว่า หากต้องการจัดลานเรือน นอกจากต้องลงต้นหวง-หยางและต้นตงซิงที่เขียวชอุ่มแล้ว ยังต้องปลูกต้นไม้ใบหญ้าที่ออกดอกบานสะพรั่งได้ตลอดทั้งสี่ฤดูกาล ทิวทัศน์ในลานเรือนจึงจะร่มรื่นชวนอภิรมย์

“ดอกไม้ที่ผลิบานในฤดูใบไม้ผลิมีสุ่ยเซี่ยน เจียนหลาน ดอกฉา ชวนชม อิงซุน... สู่เซี่ยนสง่างาม เจียนหลานหอมละมุน ดอกฉาหอมงามเป็นเลิศ ชวนชมก็สดใสราวกับอาทิตย์ส่อง มีเพียงดอกอิงซุนที่ดาดดินทั่วไป พรรณไม้ยืนต้นข้างมุขศาลา เมื่ออากาศอบอุ่นก็บานสะพรั่งดงามราวกับฝันเมฆบนท้องฟ้า พบเห็นแล้วยากจะลืมเลือน

“ไม่ว่าใครเมื่อกล่าวถึงฤดูใบไม้ผลิก็ต้องพูดถึงดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ หากหมายจะชมดอกไม้เหล่านี้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าดอกไม้แต่ละชนิดมีชื่อเสียงเลื่องชื่อล้ำค่าเท่าใด แต่ขึ้นอยู่กับว่ามันจะออกดอกผลิบานเมื่อใดต่างหาก แม้

จะอยู่ตามทลืบมูมถนในตรอกซอยนั้น แต่ถ้าเป็นสีสันแรกของต้นฤดูใบไม้ผลิแล้วก็ถือเป็นดอกไม้ที่ที่สวยงามที่สุดในโลกแล้ว เหตุใดต้องยึดติดว่าเป็นดอกไม้ชนิดใดด้วยเล่า”

จี้ซึ่งขมวดคิ้วมุ่นไม่เชื่อ

จี้ฉีครุ่นคิดจนปวดเคียรเวียนเกล้า “หากรู้ว่าเจี้ยนหมิงตอบคำถามใด ในจดหมายถึงคุณหนูสี่ก็คงดี?”

จื่อซีเหิงอแตกพลักเติมหน้าผาก

นายท่านทั้งสองคงมิได้จะให้เขาไปสอดแนมคุณชายหรือภรรยาของคุณชายระวางขึ้นมา แบบนั้นต้องยุ่งยากเป็นแน่!

ในขณะที่กำลังกระสับกระส่ายอยู่นั้น จี้ซึ่งกลับหันมาโบกมือแล้วสั่ง “เจ้าไปได้แล้ว! เรื่องนี้ห้ามนำไปพูดกับผู้อื่นเชียยว”

จื่อซีรับคำอย่างนอบน้อมแล้วผละไป

จี้ซึ่งเอ่ยกับจี้ฉีด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล “เจ้าก็อย่าเพิ่งเดาสุ่มสุ่มห่า เนื้อความในจดหมายของคุณหนูสี่สกุลโต้วเป็นการอุปมาอย่างชัดแจ้ง นางให้กำลังใจเจี้ยนหมิงเพื่อให้เขาพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า ว่ากันตามหลัก ตรากตรำศึกษา ตำรามานับสิบปี บรรลุผลได้อย่างเจี้ยนหมิงก็นับว่าคุณผลบุญที่สร้างมา เกื้อหนุนแล้ว ยังมีสิ่งใดที่เขาต้องไม่พอใจอีกเล่า เขาขอมบอกคุณหนูสี่ แต่ไม่ยอมพูดกับคนในครอบครัว? แล้วคุณหนูสี่สกุลโต้วรู้ได้อย่างไรกันว่า หากเกลี้ยกล่อมเช่นนี้แล้วจะได้ผล?”

พวกเขาผลักดันจี้หย่งให้ตั้งใจศึกษาตำราเพื่อความก้าวหน้า ทว่า ยิ่งผลักดันเท่าไร จี้หย่งก็ยิ่งออกนอกเส้นทางมากเท่านั้น ดังนั้นพวกเขา จึงไม่กล้าที่จะเกลี้ยกล่อมอีกฝ่ายอีก

“ก็นั่นสิขอรับ!” จี้ฉีตอบ “หากล่วงรู้ได้ว่าเพราะเหตุใดคุณหนูสี่สกุลโต้ว จึงโน้มหน้าจี้หย่งได้ พวกเราก็คงไม่ต้องอับจนหนทางกับเขาอีก!”

จี้ซึ่งทอดถอนใจ หลังจากกลับห้องแล้วก็เขียนจดหมายถึงนายผู้เฒ่าสกุลจี้หนึ่งฉบับทันที

หนึ่งร้อยหกสิบสี่

เบ็บซ่า

จี้หย่งหาได้รับรู้ถึงความวิตกกังวลของท่านลูกกับบิดาไม่ ในเมื่อเขา ตัดสินใจที่จะเข้ารับตำแหน่งราชการ ด้วยเหตุนี้จึงยอมละวางความอดทนระอาใจที่เกิดขึ้นก่อนหน้าลงโดยดี หลังจากไปรายงานตัวที่กรมขุนนาง เขาก็รีบไป คารวะทักทายซือจ้าว หยางเซิน... รองเจ้ากรมพิธีการและประธานการสอบระดับ เมืองหลวงในครั้งนี้

หยางเซินเป็นคนเจียงหนาน เป็นสหายสนิทของจี้ซ่ง ท่านลูกของจี้หย่ง ตอนที่จี้หย่งเก็บตัวอยู่ในเรือนและกำลังลังเลว่าควรรับราชการหรือไม่ จี้ซ่ง ก็เดินทางไปพบหยางเซินด้วยตนเอง และใช้ข้ออ้างว่าจี้หย่งต้องลมหนาว ลูก จากเตียงไม้ขึ้น รอให้อาการดีเมื่อใดจะแวะมาคารวะอาจารย์ในทันที

แม้หยางเซินจะรับราชการในเมืองหลวงมานานปีแล้ว ทว่าจี้หย่งเป็น ชายหนุ่มมากพรสวรรค์แห่งเจียงหนานที่นับนิ้วได้ จึงพอจะเคยได้ยินได้ฟัง เรื่องราวของเขาไม่มากนักน้อย และทราบว่าเขามัก ‘เจ็บไข้ได้ป่วย’ วันเว้นวัน ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ทั้งยังเห็นแก่ความสัมพันธ์ของสกุลจี้กับสกุล หยาง ก่อนสั่งให้คนนำสมุนไพรจำนวนหนึ่งมาเยี่ยมไข้ ดังนั้นพอได้พบหน้า กันอีกครั้ง ประโยคแรกที่เขาเอ่ยถามจี้หย่งก็คืออาการป่วยดีขึ้นแล้วหรือไม่

เมื่อจี๋หย่งตัดลินใจทำเรื่องโตแล้ว เขาก็จะทำมันให้ดีที่สุด เขากล่าวขอบคุณหยางเฉินด้วยความซาบซึ้งใจ และสนทนาเรื่องการเกษตรและปศุสัตว์ที่หยางเฉินสนใจเป็นที่สุด หยางเฉินพลันรู้สึกว่ามันดีที่ผู้ที่ไม่เพียงแต่มีความรู้ความสามารถ ซ้ำว่าจายังเจียมตนและจริงใจนัก แม้ยังอายุน้อย แต่ก็ดูองอาจภาคภูมิใจอย่างคนหนุ่มสาว ยิ่งสนทนาก็ยิ่งชอบใจ

ตอนที่จี๋หย่งขอตัวลากลับ หยางเฉินถึงขั้นเดินไปส่งเขาที่ด้านนอกประตูห้องหนังสืออย่างไม่เคยทำมาก่อน ทั้งยังกำชับกับจี๋หย่ง “หากไม่มีกิจธุระใดก็แวะเวียนมาหาข้าได้”

จี๋หย่งคารวะพลางกล่าวขอบคุณ จากนั้นถึงได้เดินไปขึ้นรถม้า
หลังจากนั้นเขาก็เชื่อเชิญบัณฑิตร่วมรุ่นมารวมงานเลี้ยงตามลำดับ

ผ่านไปเพียงไม่กี่วัน จี๋หย่งก็คุ้นเคยกับเหล่าบัณฑิตใหม่ของปีนี้ จนกระทั่งถึงเวลาที่เข้ารับตำแหน่งในสำนักฮั่นหลิน ชายหนุ่มก็ถูกตบแขนกระทืบไหล่ และเรียกขานว่า ‘เสียนจื่อ’ มาตลอดทางจนถึงหน้าประตูสำนักบัณฑิต ทำให้ไข่กู่หยวน... จอหงวนที่มารับตำแหน่งพร้อมกันถึงกับเผยสีหน้าย่ำแย่เป็นอย่างมาก

จี๋หย่งหาได้ใส่ใจไม่ ด้วยทำที่อ่อนน้อมถ่อมตนยามอยู่เบื้องหน้าบัณฑิตฮั่นหลินรุ่นอาวุโส ไม่นานเขาก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ ‘เป็นผู้ถ่อมตนและระมัดระวังรอบคอบ’

จี๋ซ่งกับจี๋ตึงตกตะลึงจนพูดอะไรไม่ออก จี๋ตึงถึงขั้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก
“เจี้ยนหมิงเป็นอะไรไป ไฉนจึงเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน”

จี๋ซ่งกลับนึกถึงได้ว่จ

เขาเรียกจื่อซีมาซักถาม “หลังจากนั้นเจี้ยนหมิงได้ตอบกลับจดหมายของคุณหนูสี่สกุลไว้หรือไม่”

“ตอบกลับแล้วขอรับ” จื่อซีตอบเสียงเบา “คุณชายบอกว่าคุณหนูสี่สกุลได้กล่าวว่ามีเหตุผลยิ่งนัก บอกว่าไม่ว่าฝ่าบาทจะทรงเลือกเขาเป็นต้นสาวเพราะ

เห็นว่าเขายังเยาว์วัย หรือจะเห็นว่าบทรักของเขาเขียนได้ดี ทั้งหมดนี้ก็ล้วนแต่เป็นต้นทุนและความสามารถของเขา อันที่จริงไม่จำเป็นต้องยึดติดว่าจะเป็นดอกไม้อะไรทั้งนั้นขอรับ”

จิวจิวไม่ได้ที่จะพยักหน้าเงิบๆ ก่อนจะเอ่ยกำชับ “หลังจากนี้เจ้าต้องใส่ใจเรื่องของเจียนหมิงกับคุณหนูสี่สกุลไว้ให้มาก”

นี่จะให้เขาทำหน้าที่สอดแนมกระมัง!

จิวจิวบ่นอุบอยู่ในใจ แต่ไหนเลยจะกล้าเผยความไม่เต็มใจออกมา เขาทำได้เพียงพยักหน้า “ขอรับ”

ในเวลาเดียวกันนี้จดหมายของนายท่านผู้เฒ่าก็มาถึง

จิวจิวส่งจดหมายให้จี้ฉีอ่านก่อนจะหัวเราะเพื่อน “สั่งให้พวกเราอย่าตื่นตูมไป แม่เจียนหมิงจะชอบเรื่องพิลึกพิลั่น ทว่าเรื่องใดที่เขาดตกปากรับคำแล้วก็มีเคยล้มเลิกกลางคัน ในเมื่อครั้งนี้เข้ารับตำแหน่งแล้วก็คงไม่ละทิ้งหรือหนีเตลิดไปอีกแน่ ส่วนเขาก็กับคุณหนูสี่สกุลไว้... คนหนึ่งอยู่เมืองหลวง คนหนึ่งอยู่เจินตั้ง วันเวลาผ่านไปนานเข้าทุกอย่างก็ย่อมจืดจางลง แเค้ให้คนคอยจับตาดูต่างๆ ก็พอ ส่วนเรื่องการแต่งงานของเจียนหมิง ท่านจะเป็นผู้จัดการสิ่งไม่ให้พวกเราคิดเองเออเอง”

จิวจิวเร่งกวาดตาอ่านจดหมายคร่าวๆ หนึ่งรอบ พอได้ฟังเขาก็ทอดถอนใจ “คงต้องเป็นเช่นนั้น!” น้ำเสียงเผยแววมองหม่นหดหู่ออกมา

จิวจิวนึกถึงหลายวันมานี้ที่จิวจิวยังคล้ายกับกลายเป็นคนละคนก็มีปานลึกๆ แล้วก็ยังรู้สึกไม่วางใจเท่าไรนัก เขาจึงปรึกษาหารือกับจี้ฉี และเขียนจดหมายปิดผนึกส่งให้นายท่านผู้เฒ่าจิว จิวจิวก็ยังเรียกคนมาสอบถามความเคลื่อนไหวของจิวจิว

เมื่อรู้ว่าไต้หวันจิวจิวมากล่าวลาจิวจิว ขณะที่ยิวจิวกลับจนปัญญาจะเดินทางไปเจินตั้งพร้อมกับไต้หวันจิวจิว เนื่องจากต้องเข้ารับตำแหน่งในสำนักอันหลิน จิวจิวก็พอรุณคลายใจด้วยความโล่งอก เขาทอดถอนใจยามเอ่ยกับจี้ฉี “ขิงยิ่งแก่ก็ยิ่งเผ็ดร้อน มิหนำซ้ำยังมีเพียงท่านปู่ที่สามารถถากราบเจียนหมิงได้”

จี้ห้อยที่จะพยักหน้าไม่ได้

ส่วนจี้ห้อยกลับเขียนจดหมายโอดครวญกับโต้้วเจา

‘...เดิมทีคิดจะไปเยี่ยมเยียนเจ้า ปราบฏว่าปลีกตัวไม่ได้เสียแล้ว ไม่รู้ว่าเรื่องนี้จะจบสิ้นลงเมื่อใด’

โต้้วเจาหัวเราะร่วน นางส่งจดหมายตอบกลับเขา

‘ได้ยินมาว่ายังเป็นขุนนางใหญ่ก็ยังไม่ง่ายที่จะเกษียณราชการ มิสู้ท่านลองหาความสำราญใจสักนิด ไม่เช่นนั้นนั้นเป็นได้ขาดใจตายไปจริงๆ’

จี้ห้อยตอบกลับจดหมายนางอย่างรวดเร็ว

‘สำนักอันหลินมีตำแหน่งศพเปล่ามากมาย แต่ก็ไม่ขาดผู้ที่มีความรู้ความสามารถแท้จริง เมื่อเร็วๆ นี้ข้าได้เรียนทำกุฉินกับตู้เจียเหนียน เสร็จสมบูรณ์เมื่อใดจะส่งให้เจ้าหนึ่งตัว’

ตู้เจียเหนียนเชี่ยวชาญการตีตุ๊กฉิน เป็นช่างทำกุฉินที่มีชื่อเสียงในราชสำนัก และเนื่องจากรับราชการอยู่ในสำนักอันหลิน แม้มีเงินหมื่นตำลึงก็อาจเรียกร่องกุฉินที่เขาทำขึ้นด้วยมือได้

โต้้วเจาตอบกลับ

‘ท่านช่วยขอร้องให้ตู้เจียเหนียนทำกุฉินให้ข้าสักตัวไม่ดีกว่าหรือเจ้าคะ!’

จี้ห้อยโกรธซึ่งอย่างหนัก

‘ข้าจะทำให้เจ้าต้องเสียใจกับคำพูดสิ้นคิดในวันนี้’

ทว่าผ่านไปเพียงไม่กี่วัน จี้ห้อยก็ส่งกุฉินจากเมืองหลวงที่ตู้เจียเหนียนเป็นผู้ทำขึ้นมาให้ ทั้งยังสลักนาม ‘ซางหลิน’ ไว้ที่ส่วนท้ายของกุฉิน

โต้้วเจาชื่นชอบกุฉินตัวนี้เป็นอย่างมาก นางเชิญท่านอาจารย์มีชื่อจากเจียงหนานมาสอนตีตุ๊กฉินที่เรือน จี้ห้อยยังหาตำรากุฉินโบราณให้นางอีกหลายเล่ม

ทั้งสองแลกเปลี่ยนจดหมายกันไปมา ไม่นานก็ล่วงเข้าสู่สารทฤดู

ลวิซิงที่พักรักษาตัวอยู่ที่หมู่บ้านชาวนามาขอเข้าพบโต้้วเจา “ชื่อจี้ออกแล้ว

ว่าหากไปที่หมู่บ้านชาวนาอีกครั้งจะสะดุดตาคนได้ จึงพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมเกาเซิง ที่ประตูเมืองทิศตะวันออก ชื่อจิวจิวหมายจะทักทายคุณหนู ไม่ทราบว่าคุณหนู สะดวกเวลาใดหรือขอรับ”

โต้วเจาตกใจจนร้องเสียงหลง “เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

เรื่องการใส่ร้ายป้ายสีซึ่งไม่ผ่านไปครึ่งปีแล้ว ว่ากันตามหลักช่งโม่ก็น่าจะกำลังเชือดเฉือนกับช่งอี่ซุนอยู่มิใช่หรือไร ไฉนถึงແ่ล่นมาหานางที่นี้ได้เล่า

สวีซิงพลอยสะดุ้งโหยงไปด้วยเพราะสีหน้าตื่นตระหนกของโต้วเจา เขา รีบตอบ “ไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นขอรับ เวลาที่ชื่อจิวจิวควบคุมสถานการณ์ได้มั่นคง ดีแล้ว ครั้งนี้เดินทางมาเพื่อขอขอบคุณคุณหนู ที่ไม่ได้มาหาก่อนหน้านี้เพราะ เกรงว่าจะถูกอึ่งกั้วกงพบว่าท่านมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น และพลอย ทำให้ท่านติดร่างแห...”

โต้วเจาถอนหายใจเฮือกก่อนจะกล่าว “ในเมื่อชื่อจิวจิวของพวกเจ้า ปลอดภัยไว้กังวลก็ดีแล้ว ข้าฝากคำพูดถึงเขาสักประโยค คำขอบคุณใดๆ ล้วน ไม่จำเป็น พวกเราเพียงบังเอิญพบพานกันเท่านั้น ข้าเป็นเพียงสตรีเรือนใน ไม่สะดวกที่จะต้อนรับแขก ความปรารถนาดีของเขา ข้าขอรับไว้ด้วยใจ” ทั้ง ยังเสริมอีก “ผู้มาเยือนล้วนเป็นแขกหรือ ข้าจะสั่งให้ตัวนางอี่กับเงินเสี้ยวเฟิง ไปรับรองชื่อจิวแทนข้าก็แล้วกัน”

สวีซิงเบิกตากว้าง มองโต้วเจาอย่างไม่อยากเชื่อ ชื่อจิวเดินทางมา เพื่อขอบคุณนาง แต่กลับถูกปฏิเสธอย่างไม่ไยดี! เขาอดนึกอึ้งไม่ได้

โต้วเจายกชาส่งแขก สวีซิงจึงทำได้เพียงเดินตามเบี่ยงซ้ายออกไปจาก ห้องโถงอย่างมึนงง

เบี่ยงซ้ายขึ้นเอ่ยถามโต้วเจาด้วยความเป็นกังวล “ไม่ไปพบชื่อจิวจะดีหรือ เจ้าคะ”

นางจดจำเรื่องราวของช่งโม่ได้อย่างแม่นยำ

“กว่าจะถอนตัวออกมาจากเรื่องของสกุลช่งได้ก็มิใช่ง่ายๆ” โต้วเจากล่าว “หลีกให้ไกลถือเป็นหนทางที่ถูกต้องแล้ว”

เป็ยซูชินพยักหน้า

บ่าวรับใช้คนหนึ่งเข้ามารายงาน “มีคนนามว่าเงินเหอ กล่าวว่าเป็น
เสมียนของโรงเงินถงเต๋อในเมืองหลวง รับค่าให้ว่วนจากเจ้าแก่ฟานให้นำ
สิ่งของมามอบให้คุณหนูขอรับ ข้าบอกให้เขามอบให้ข้าแทน แต่เขากลับ
ยืนกรานว่าเจ้าแก่ฟานกำชับว่าจะต้องมอบให้ท่านด้วยมือตนเอง”

เสมียนจากโรงเงินถงเต๋ออะไรกัน เป็นคนสนิทของซ่งโม่ต่างหากเล่า
ดูทีว่หากไม่ได้พบหน้าคงไม่ยอมล่าถอย

โต้วเจากล่าวว่าซ่งโม่จะส่งคนมาขอพบอีก นางขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อน
จะเอ่ย “ให้เสมียนผู้นั้นเข้ามา”

บ่าวรับใช้รับค่าแล้วผละไป

เงินเหอเดินก้มหน้าต่ำตามเด็กรับใช้เข้ามา เขาโชกศีรษะค้ำน้ำโต้วเจา
อย่างนอบน้อม ก่อนจะหยิบกล่องไม้แดงแกะสลักขนาดเท่าฝ่ามือออกมาจาก
อกเสื้อ แล้วมอบให้โต้วเจา

“เดิมชื่อจื่อจื่อควมมาร่วมพิธีปักปันของคุณหนู เพียงแต่มีคนใดดก้อเรื่อง
ทราม กล่าวว่าจะพานทำให้คุณหนูลี้ตักที่นั้งลำบากไปด้วย จึงจำต้องอดกลั้น
อยู่ในใจ เวลานี้เหตุการณ์ในเมืองหลวงสงบนิ่งแล้ว ชื่อจื่อจื่อจึงเดินทางมามอบ
ของกำนัลให้คุณหนูลี้ด้วยตนเองขอรับ” เขากล่าวอย่างนอบน้อม

“ได้ยินสวี่ชิงบอกว่าคุณหนูลี้ไม่สะดวกจะรับแขก ชื่อจื่อจื่อจึงไม่เอายาก
รบกวน สิ่งให้ขำนำของกำนัลที่เตรียมไว้ก่อนหน้านี้มาส่งมอบแทน” เอ่ยจบ
เขาก็โชกศีรษะคารวะโต้วเจาสวมครั่ง

“ขอให้คุณหนูลี้รุ่งโรจน์สง่างาม โชคดีมีสุข อายุยืนยาว!” ทั้งยังกล่าว
เสริมขึ้น “ในกล่องนี้เป็นประจำไม้จันทน์หอม เดิมเป็นของรักของหวงของ
ซูหยิน ชื่อจื่อจื่อเก็บเอาไว้เป็นของดูต่างหน้า เคยผ่านการปลุกเสกจากพระอาจารย์
สมณะสูงประจำวัดต้าเซียงกั๋ว ด้วยเหตุนี้ชื่อจื่อจื่อจึงตั้งใจนำมามอบให้คุณหนู
หวังว่าคุณหนูจะมีแต่ความราบรื่นสมปรารถนา สงบสุขปราศจากเภทภัยขอรับ”

โต้วเจาตะลึงงัน ซ่งโม่มอบประจำอันเป็นของรักของหวงของมารดา

ให้เป็นของกำนัลในพิธีปักปันของนาง นางคิดว่าเขามาเยือนเพียงเพราะต้องการขอบคุณนางเท่านั้น

ในสายตาของโด้วเจา กล่องใบนั้นราวกับเปลวไฟที่กำลังลุกโชติช่วง จู่ๆ นางก็รู้สึกเสียวใจที่เมื่อครู่ปฏิเสธไม่พบหน้าซ่งโม ไม่เช่นนั้นเขาก็คงไม่สั่งให้เงินเหอมามอบของกำนัลแทนตน และนางก็สามารถปฏิเสธของกำนัลนั้นได้อย่างสุภาพ

ยามนี้เมื่ออยู่ต่อหน้าเงินเหอ แม้นใจของนางจะระล่ำระสาย ทว่าก็ทำได้เพียงแค่สั่งให้เปี้ยชู้ชินรับของกำนัลเอาไว้ และฝากคำขอบคุณซ่งโมไปกับเงินเหอ

เงินเหอยังไม่ได้กล่าวลา แต่กลับยื่นขอบตาแดงกำพลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ปนสะอื้น “คุณหนูสี่อาจจะไม่ทราบ เนื่องจากต้องรับมือกับอิงกั๊วกวง ก่อนหน้านั้น ชื่อจื่อจิ่งไม่วางใจพอจะรักษาตัวดีๆ ได้ อาการบาดเจ็บประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวร้าย หมอหลวงบอกว่าหากชื่อจื่ออั้งเอาแต่ทรมาณสังขารเช่นนี้ ต่อให้เป็นเทพเซียนก็ไม่สามารถรักษาบาดแผลของเขาได้ ถึงตอนนั้นไม่ง่ายเลยกว่าอาการจะคงที่ได้ ชื่อจื่อกลับอ้างว่าต้องใช้น้ำไร้แหล่งกำเนิดเพื่อต้มยา จากนั้นจึงระดมกำลังพลย้ายไปพำนักอยู่ที่หมู่บ้านชวานาในต้าซิง

“เดิมทุกคนคิดว่าหากชื่อจื่อยอมสงบใจรักษาตัวได้เสียที ไม่ว่าจะที่เรือนเจี้ยจื่อก็ดี หรือจะที่บ้านชวานาก็ดี ขอเพียงแค่บาดแผลของชื่อจื่อหายขาดในเร็ววันก็พอแล้ว... ใครจะคิดชื่อจื่อกลับใช้กลยุทธ์ก่อถนนไม้ลอบตีเงินชางเพื่อมาขอบคุณท่านด้วยตนเอง แต่ท่านกลับไม่แม้แต่จะไปพบหน้า ชื่อจื่อคงรู้สึกปวดใจไม่น้อย...” พุดจบก็ไซกศิริระให้โด้วเจาเสียงดัง

ตึก ตึก ตึก

ก่อนเงินเหอจะเงยหน้าขึ้นเอ่ย “คุณหนูสี่ ข้าขออภัยท่าน ท่านไปพบชื่อจื่อเกิดขอรับ ชื่อจื่อนึกถึงบุญคุณที่คุณหนูสี่ได้ช่วยชีวิตไว้มาโดยตลอด มีบางถ้อยคำที่ชื่อจื่อเก็บงำไว้ในใจ ไม่สามารถปรึกษาหาหรือใครได้ และหวังว่าจะได้พบหน้าคุณหนูสี่เพื่อถามไถ่ถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น คุณหนูสี่โปรดช่วย

ให้ซื้อจ๊อบสมปรารถนาด้วยเถิดขอรับ”

โด้วเจาจึงงันไป

ไม่มีใครคาดคิดว่าช่วงี่ซุนจะก่อเหตุทั้งหมดนี้กับซ่งโม ไม่แปลกใจที่ซ่งโมยังเต็มไปด้วยความลัษสนมีนงมาจนถึงทุกวันนี้ เกรงว่าเรื่องนี้คงเป็นบาดแผลในใจของซ่งโมกระมัง!

นางซึ่งเป็นเพียงคนนอกกลับมองเห็นสายสนกลใน ซ่งโมยอมต้องมาหานางเพื่อซักถามให้กระจ่างแจ้ง และหวังว่านางจะให้คำตอบเขาได้ว่า เพราะเหตุใดบิดาของเขาถึงก่อเหตุเช่นนี้กับเขา

หากนางเอาแต่หลบหน้าหลบตา เกรงว่าเมื่อใดที่ซ่งโมนึกถึงเรื่องนี้ เขาก็คงจะคิดถึงนางด้วยกระมัง!

โด้วเจาใคร่ครวญอยู่ครู่ก็ตอบ “เจ้ากลับไปบอกชื่อจ๊อบของพวกเจ้าว่า วันพรุ่งพบกันที่หมู่บ้านชานานา” พูดจบก็เหลือบมองเงินเหอแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ “แต่ว่าเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ไม่มีครั้งหน้าอีก!”

“คุณหนูสิ!” เงินเหอทั้งตกใจทั้งยินดี จึงรีบตอบ “ผู้น้อยมิกล้าคิดเองเออเองแล้วขอรับ...” ทั้งยังโขกศีรษะให้โด้วเจาอีกหลายครั้ง

โด้วเจาสั่งให้เบีย่ซู่ซันไปส่งเงินเหอ ก่อนจะเดินไปยังเรือนของท่านย่า

“ยังพอประคองค่าใช้จ่ายได้อยู่เจ้าคะ” โด้วเจาตอบด้วยรอยยิ้ม “ไปหมู่บ้านชานานาครั้งนี้ก็อยากปรึกษาอาจารย์เงินดูว่ามีหนทางใดพอจะทำให้ร้านมีกำไรได้บ้าง”

ท่านย่าพยักหน้าและเอ่ยถามถึงเถียนฟู่กู่ยี่ที่มอบโก่ฟ้าสีทองให้ เป็นของกำนัลในพิธีปักปันของโด้วเจา “สื่อซานพาตัวเขาไปด้วย เขาไม่ได้ก่อปัญหาอะไรให้เจ้าใช้หรือไม่”

นางรู้สึกว่ในเมื่อซุยสื่อซานเป็นผู้เรียกร้อง หากเกิดเหตุไม่ดีใด ความรับผิดชอบทั้งหมดก็ต้องตกอยู่ที่ซุยสื่อซานเพียงผู้เดียว

โด้วเจาอดยิ้มไม่ได้ เถียนฟู่กู่ยี่ผู้นี้เหมาะกับกิจการค้าขายยิ่งนัก หลังไปเมื่องหลวงได้เพียงไม่กี่วันก็เป็นงาน ฝีมือลายมือดีกว่าซุยสื่อซานเสียอีก

“ท่านวางใจเถิดเจ้าค่ะ คนที่ชวยสื่อซานแนะนำจะผิดพลาดได้หรือไร”
 “เช่นนั้นก็ดี!” ท่านยาได้ฟังก็พออกพอใจเป็นอย่างมาก รุ่งสว่างจึงเดิน
 ออกมาส่งไต้วเจาถึงหน้าประตู

**ฤดูใบไม้ร่วงอากาศแจ่มใส ท้องฟ้าปราศจากมวลเมฆ ภายใต้ความ
 เงียบสงบแผ่วไว้ด้วยความสดชื่น**

ไต้วเจาอดไม่ได้ที่จะสูดหายใจเข้าลึกๆ รถม้าถูกขวางเอาไว้ตรงหัวมุม
 ทางเข้าหมู่บ้าน

“คุณหนูสี่” เงินเหอบประสานมือคารวะนาง “ชื่อจื่อรอนท่านอยู่ที่ริมแม่น้ำ
 ตรงภูเขาด้านหลังขอรับ”

ที่นั่นเป็นสถานที่ที่ครั้งหนึ่งนางเคยตกปลากับท่านพ่อ
 ตรงเชิงเขามีเส้นทางเล็กๆ ทอดสู่หุบเขา ทว่าไม่เหมาะแก่การเดินทาง
 ด้วยรถม้า ระยะเวลาไม่ไกลมาก แต่ข้ามยอดเขาก็ถึงจุดหมาย

เบียดสู้อันประคองไต้วเจาลงจากรถม้า ด้านข้างมีเกี้ยวหลังหนึ่งตั้งไว้
 เงินเหอก้าวเข้ามาเลิกม่านให้ ไต้วเจาจึงเดินเข้าไปนั่งด้านในเกี้ยว

เกี้ยวโคลงเคลงไปตามเส้นทางเล็กๆ เบื้องหน้า

ป่าเขาในยามปกติปราศจากเงาของผู้คน แต่เวลานี้กลับคล้อยคล้าย
 คล้ายคลาว่าสัมผัสได้ถึงเสียงเสียดสีของอาวุธแหลมคมในทุกสองสามก้าวที่
 ย่างกรายไปยังเส้นทางเล็กๆ ที่ทอดไปสู่ภูเขาด้านหลัง

ไต้วเจามุ่งหน้าไปตามเส้นทางที่คุ้นเคย ทว่ากลับรู้สึกเหมือนกำลังเดิน
 อยู่ข้างเหวลึกอย่างไรอย่างนั้น

หนึ่งร้อยหกสิบห้า

ภูเขาถ้ำหลัง

แม่น้ำสายเล็กที่ภูเขาถ้ำหลังมีผืนน้ำใสกระจ่างจนมองเห็นก้อนกรวด
สีขาวกันแม่น้ำได้อย่างชัดเจน

ซึ่งไม่เย็นอยู่ริมแม่น้ำ จ้องมองเงาของต้นไม้ที่สะท้อนอยู่บนผืนน้ำอย่าง
เงิบๆ เขาสวมชุดผ้าไหมสีเขียวฉิวลา ปิ่นปักผมหยกมรกต รูปร่างสูงโปร่ง ลม
หายใจสงบนิ่ง... คล้ายว่าตัวเขาจะหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับต้นไม้ในป่า
แห่งนี้ ผสานกลมกลืนไปกับสายลมที่โชยพัดและท้องฟ้าสีคราม ในบรรยากาศ
อันโดดเด่นอย่างกว้างแผงเอาไว้ด้วยอากาศบริสุทธิ์ของฤดูใบไม้ร่วงที่สดชื่น
ปลอดโปร่ง

ไต่เวลาก็ก้าวลงจากเกี้ยวอดชะงักมิทำไม่ได้

ซึ่งไม่ได้ยินเสียงก็หันกลับมาแล้วเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม “เจ้ามาแล้ว”

แวตาทอบอุ่นกับรอยยิ้มจริงใจของเขาทำให้ไต่เวลาลุกดูทวนออกมา
“เหตุใดท่านจึงมอมชুবึงเพียงนี้”

เครื่องหนักที่เคียงดงามไว้ที่ตานั้นดูแจ่มชัดขึ้น เพราะกรอบหน้าที่ชูปตอบ
ลงไปมาก ทำให้แม้กระทั่งรอยยิ้มของอีกฝ่ายดูเคร่งขรึมและเย็นชาตามไปด้วย

“จริงหรือ” ซึ่งไม่ยิ้มหัว “เหตุใดข้าจึงไม่รู้สึกละเลย”

โด้วเจาลอบถอนหายใจอยู่ลึกๆ

ไม่ว่าใครได้เผชิญกับเรื่องนำพรันพริงเช่นนี้ ล้วนต้องกระสับกระส่าย จนกินไม่ได้นอนไม่หลับเป็นธรรมดา ยิ่งไปกว่านั้นตามร่างกายยังเต็มไปด้วยบาดแผล การที่อีกฝ่ายสามารถยืนหยัดอยู่เบื้องหน้าของนางได้ในเวลานี้ แท้จริงแล้วมิใช่เรื่องง่ายตายเลย

นางอดเอ่ยถามไม่ได้ “บาดแผลของท่านเป็นอย่างไบบ้าง”

“พอไหว” เห็นได้ว่าช่งโมไม่อยากจะเอ่ยถึงเรื่องนี้นัก เขาตอบสั้นๆ ก่อนเอ่ยต่อ “ให้ก๊อวีช่วยเช็ดแผลล้างมือที่ดีที่สุดจากสำนักหมอหลวงมาแล้ว ทุกคนต่างบอกว่ารีบร้อนไม่ได้ ทำได้เพียงค่อยๆ เยียวรักษาไป หลายวันมานี้ ข้ากินดื่มอยู่บนเตียง ไม่ได้ขยับตัวไปไหนเลย” จากนั้นก็ยิ้มแล้วถามนาง “ได้ยินมาว่าพิธีปักปันของเจ้าครีกครั้นอย่างมาก น่าเสียดายที่ข้าไม่ได้มาร่วมยินดี...” นัยน์ตาเผยแววเสียดายจนสัมผัสได้ว่าเขารู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

โด้วเจาอดไม่ได้ที่จะบ่นพึมพำในใจ ‘ต่อให้ท่านไม่ได้ประสบเหตุการณ์เลวร้ายนี้ ต่อให้ร่างกายของท่านไม่ได้รับบาดเจ็บ ท่านคิดว่าจะมาได้หรือไร จะมาด้วยสถานะใดหรือใช้ข้ออ้างใดกันเล่า’

เพียงชั่วความคิดแล่นผ่าน... นางก็รู้สึกวุ่นวายมากเกินไปแล้ว

ช่งโมคิดทำอะไรได้ มีหรือที่จะไม่สำเร็จ?

ไม่แน่ว่าการที่เขาไม่อาจมาร่วมพิธีปักปันได้อาจนับว่าเป็นเรื่องที่ดี หากช่งโมหาข้ออ้างในการไปมาหาสู่กับนางได้อย่างเปิดเผยแล้วละก็ ต่อไปนางจะหลีกเลี่ยงเรื่องของสกุลช่งได้อย่างไรกัน

โด้วเจานึกถึงจีหย่ง...

โฉนแต่ละคนที่นางพบพานถึงได้ล้วนแต่มีอุปนิสัยเช่นนี้ทั้งนั้น!

จากนั้นก็โผล่ไปนึกถึงอูซ่านกับเว่ยถึงอวี... ก่อนรู้สึกวุ่นวายจะมีเพียงช่งโมกับจีหย่งเท่านั้นที่ทำให้นางต้องปวดเคียรเวียนเกล้า

โด้วเจาตัดสินใจโยนความคิดทั้งหมดทิ้งไป เหลือข้ายแลขวาก่อนขึ้นนิ้วไปยังโชดหินสีเขียวก้อนหนึ่งที่อยู่ไม่ไกล ปากก็เอ่ยกับช่งโม “พวกเราไปนั่ง

ดีหรือไม่เจ้าคะ” พุดจบก็รู้สึกว่าจะว่าจានี้ไม่มีใครเหมาะนัก ได้ยินมาว่าอาการบาดเจ็บของช่งโม่รุนแรงนัก ไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง นางจึงรีบเอ่ยด้วยความร้อนรน

“ช่างเถิด หรือว่าจะยื่นคุยกันต่อดีเจ้าคะ” ในใจก็อดพิมพ์ไม่ได้ว่า...
‘ไม่รู้ว่ายืนเช่นนี้เขาจะหมดแรงหรือไม่’

ช่งโม่จ้องมองรอยยิ้มของโด้วเจา รอยยิ้มที่มักระบายจากนัยน์ตาไปถึงหางตาและหางคิ้วอยู่เสมอ

เขาเอ่ยเสียงแผ่ว “ข้าไม่เป็นไร บาดแผลภายนอกหายดีนานแล้ว ส่วนภายใน... ท่านลุงใหญ่ของข้าคิดว่าการรำเรียนวรยุทธ์อาจเปิดเผยตัวตนมากเกินไป สกูลช่งของพวกเราเป็นขุนนางใกล้ชิดฝ่าบาท หากให้ข้าเรียนรัฐวรยุทธ์โจ่งแจ่งคงไม่มีใครตีนัก เมื่อหลายปีก่อนจึงสั่งให้จัดหาอาจารย์มาสอนวิชายุทธ์ภายในให้ข้าที่เรือน การขับเคลื่อนวิชายุทธ์ภายในนี้เหมือนการต้มชาด้วยไฟอ่อน ต้องค่อยเป็นค่อยไป ไม่อาจรีบร้อนได้”

“ถ้าเช่นนั้นก็ดีเจ้าคะ” โด้วเจานึกถึงคำกล่าวของตัวนางอีกเมื่อครั้งที่ได้พบกับช่งโม่เป็นครั้งแรก เขาบอกว่าดูเหมือนช่งโม่จะเคยฝึกฝนวรยุทธ์แบบพิเศษอะไรสักอย่าง และยังคิดอีกว่าสกูลช่งกับสกูลเจียงเป็นสกูลที่รุ่งเรืองเฟื่องฟูมากกว่าร้อยปี ต้องมีทักษะการป้องกันตัวที่คนภายนอกไม่ล่วงรู้อย่างแน่นอน

ช่งโม่ยกยิ้มบางก่อนจะเปรยขึ้น “ครั้งก่อนเจ้าบอกข้าว่าที่หมู่บ้านชานา มีผักป่า มันเติบโตบนภูเขาถูกนี้ใช่หรือไม่ เหตุใดข้าจึงไม่เห็นแม้แต่ต้นเดียว”
โด้วเจาอดถามไม่ได้ “ท่านรู้จักผักป่าหรือไรกัน”

“รู้จักสิ!” ช่งโม่ยิ้มตอบ “เมื่อก่อนข้าไม่รู้จัก หลังจากกลับไปก็ให้คนเก็บมาให้... ชนิดที่หายากอาจจะไม่รู้จัก แต่ชนิดทั่วๆ ไปก็พอจะจำได้หมด”

“ขนาดนั้นเชียว!” โด้วเจากะพริบตาปริบๆ

ช่งโม่กลับพยักหน้าซึ่งช่งให้นาง

โด้วเจากวาดตามองไปรอบๆ ก่อนเด็ดใบไม้รูปไข่ขึ้นมาใบหนึ่ง “นี่คือ

ไบอะไร”

“นี่...” ช่งโมไม่เคยมองเห็นมาก่อน พลันนั้นเม็ดเหงื่อก็ผุดซึมบนหน้าผากทันที ก่อนจะพึมพำ “คงจะ... เป็น... ไบเย่เหลี่ยมกระมัง”

‘ช่างทำการบ้านมาดีเสียจริง!’ โต้วเจาลอบบ่นในใจ

“ไม่ถูกเจ้าคะ!” นางเอ๋ยเสียงงวอด “นี่คือไบชวนโม”

ไบชวนโมกับไบเย่เหลี่ยมมีลักษณะคล้ายกันมาก เพียงแต่ไบหนึ่งจะเรียวยาว ส่วนอีกไบจะกลมรี

ช่งโมปาดเหงื่อด้วยความกระอักกระอ่วน ขณะที่โต้วเจาหัวเราะร่วน

รอยยิ้มนั้นแฝงไว้ด้วยความเจ้าเล่ห์แสนกลอยู่หลายส่วน บรรยากาศเป็นกันเองที่ก่อตัวขึ้นมาพลอยทำให้จิตใจที่หมองหม่นของช่งโมสว่างไสวไปด้วย จึงอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา

รอยยิ้มทำให้สีหน้าของช่งโมอ่อนโยนขึ้น เผยถึงความมดงามแห่งช่วงวัยหนุ่มสาว

โต้วเจาแอบถอนหายใจด้วยความเสียดาย เด็กหนุ่มผู้งดงามถึงเพียงนี้ แต่ช่งอุ๋นกลับบีบเขาให้ต้องกลายเป็นฆาตกรสังหารหมู่

“นี่เรียกว่าชวนลิ่วลิ่วก็ได้” นางไบกไบชวนโมที่อยู่เ็นมือ “เป็นผักป่าที่เติบโตในฤดูร้อน หลังจากเด็ดออกมาแล้วให้ล้างด้วยน้ำสะอาด ใสลงไปต่อน้ำเดือดแล้วต้มสักครู่ก็ต้มมากินได้ มีสรรพคุณในการขับร้อน และยังช่วยทำให้เลือดเย็น”

ช่งโมรับไบชวนโมจากโต้วเจาก่อนจะเอ๋ยด้วยรอยยิ้ม “ครั้งก่อนกินกระเจี๊ยบเขียว ดูเหมือนว่าเจ้าจะรู้จักผักป่าพวกนี้ดี”

“เจ้าคะ” โต้วเจาเงยหน้าขึ้นมองต้นท้อป่าสามต้นที่อู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำแล้วยิ้มตอบ “ข้าเติบโตที่นี่มาตั้งแต่เด็ก สมัยยังเล็กก็มักขึ้นมาเก็บผักป่ากับเด็กในหมู่บ้าน ลงไปจับปลาในน้ำก็เคย” นางชี้ไปยังหัวโค้งของแม่น้ำ “เห็นหรือไม่ว่าเจ้าคะ พอถึงฤดูร้อน บริเวณนั้นจะมีปลาแม่น้ำมากทีเดียว...” นางหันหน้ากลับมาแล้วยิ้มถามเขา “ท่านเดินไหวหรือไม่”

“อือ!” ซ่งโม่พยักหน้า “เดินไหว”

“ไป ข้าจะพาท่านไปที่แห่งหนึ่ง” ไต้เวเจ้ายิ้มพรางก้าวไปเบื้องหน้า ปากก็เอ่ย “หากท่านรู้สึกวกินแรงเกินไปก็บอกข้าได้” นางหยุดไปครู่ก่อนกล่าว “ไม่จำเป็นต้องฝืนตัวเอง ทำเช่นนั้นไม่มีประโยชน์อะไร”

“ข้ารู้แล้ว” ซ่งโม่เอ่ยกลับหัวเราะ จากนั้นก็เหยียบย่างลงบนก้อนกรวด และก้าวข้ามแม่น้ำสายเล็กไปพร้อมกับไต้เวเจ

ไต้เวเจเป็นขึ้นไปบนต้นท้อป่าอย่างคล่องแคล่วว่องไว ซ่งโม่รีบปีนตามขึ้นไปโดยไม่ลังเล

เขามองเห็นพื้นที่เร่ร่อนขนาดใหญ่กับหมู่บ้านสองแห่ง ทางทิศตะวันออก เป็นหมู่บ้านชาวนาของไต้เวเจ เรือนอิฐสีครามหลังหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่กลางหมู่บ้าน และล้อมรอบด้วยบ้านดินขนาดเล็ก ส่วนหมู่บ้านชาวนาอีกแห่งกลับไม่คั่นตานัก ขนาดและโครงสร้างของสองหมู่บ้านไม่แตกต่างกันมาก เขายังมองเห็นเงาของชาวนาที่ลงแรงอยู่ในท้องทุ่ง และผู้คนที่เดินขวักรั้วอยู่ในลานเรือนอย่างชัดเจน

ไต้เวเจขึ้นไปยังหมู่บ้านที่เขาไม่คั่นตา ก่อนจะเล่าด้วยรอยยิ้ม “นั่นคือหมู่บ้านชาวนาสกุลหลาง น้อยครั้งนักที่คนของสกุลหลางจะแวะเวียนมาที่นั่น คนที่ดูแลหมู่บ้านชาวนาคือพ่อเฒ่าผอมแหว่งคนหนึ่ง แต่เขามีภรรยาผิวขาวอวบอิมที่ชอบรำสุรามาก ทุกครั้งที่ดื่มสุราจนเมามายก็จะไล่ตีพ่อเฒ่าไปพาลงปรึกษาเสียงขรมไปพาลง ทำเอาผู้คนในหมู่บ้านชาวนาพากันวิ่งออกมาดูเรื่องชวนหัวนี้ด้วยความครื้นเครง”

ซ่งโม่หลุดหัวเราะออกมา คล้ายกับว่าเขามองเห็นไต้เวเจตัวน้อยนอนฟังพบบอยบนกิ่งไม้ แล้วลอบดูคู่สามีภรรยาสกุลหลางทะเลาะวิวาทกัน เสียงเอะอะครึกโครมน่าขันนั้นเหมือนกระแสน้ำอุ่นที่ไหลผ่านใจอันเย็นเยียบของเขาไปอย่างซ้าๆ จนกระทั่งรู้สึกอบอุ่นขึ้นมา

สีหน้าของไต้เวเจกลับเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม นางจ้องมองดวงตาของซ่งโม่ ปากก็เอ่ย “ข้าไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดบิดาของท่านถึงใส่ร้ายท่าน!”

รอยยิ้มตรงมุมปากของซ่งโม่แข็งค้าง
ได้เวลาหันกลับไป สายตาดำจับนิ่งไปยังหม้อบ้านชานาสองแห่งที่ดูเหมือน
จะอยู่ไม่ไกลกันอีกครั้ง

“ท่านรู้แล้วกระมังว่าท่านแม่ของข้าฆ่าตัวตาย?”

ในชาติที่แล้วนางมักยืนมองหม้อบ้านทั้งสองแห่งจากตรงนี้ แต่ในชาตินี้
กลับมีโอกาสน้อยครั้งนัก “ข้าคิดอยู่บ่อยครั้งว่าเหตุใดนางถึงตัดสินใจฆ่า
ตัวตายกันหนอ หรือว่าตัวข้าจะไม่มีค่าใหนางใช้ชีวิตอยู่ต่อเลยหรือไรกัน ใน
โลกใบนี้จะมีใครที่ใส่ใจข้าบ้างหรือไม่ จะมีใครที่ปกป้องข้าโดยไม่คำนึงถึง
ชีวิตหรือไม่ หรือว่าตัวข้ายังเทียบกับไล่ซาน... เด็กในหม้อบ้านไม่ได้? เขาถูกคน
ข่มเหงรังแกอยู่ทุกวัน ทว่ามารดาของเขากลับดูแลเขาราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าก็
มิปาน...”

นัยน์ตาของนางฉายความลับสนอกออกมา “มีบางครั้งที่ข้าคิดจนแทบเสีย
สติและวิ่งเตลิดไปทั่วภูเขา... ในวันไหว้พระจันทร์ปีหนึ่ง ท่านลุงสามนำขนม
ไหว้พระจันทร์จากเมืองหลวงมาให้ข้า ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดในใจของข้าจึงสับสน
วุ่นวายเป็นอย่างมาก จนกระทั่งท่านลุงสามจากไป ข้าจึงวิ่งขึ้นมาบนภูเขา พอ
เงยหน้าขึ้นก็เห็นต้นท้อสามต้น... ตอนนั้นข้าสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ ข้าก็เหมือน
เด็กคนอื่นๆ ในหม้อบ้าน แม้ว่าจะปีนขึ้นไปบนต้นท้อและเสื้อผ้าถูกเกี่ยวจนขาด
แต่กลับได้เห็นพ่อเฒ่าสกุลหลางถูกรรยาวิงไล่ตี...”

อาจเป็นเพราะนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น มุมปากของได้เวลาจึงยกขึ้น
จากนั้นก็ชี้ไปที่ครอบครัวชานาที่อยู่สุดทางทิศตะวันตกของหม้อบ้านสกุล
หลาง “เรือนหลังนั้นมีลูกสาวสองคน ทุกครั้งที่บิดาเสร็จจากงานในไร่นาก็จะ
แวะไปยังร้านขายของชำในหม้อบ้าน จากนั้นก็จะนำขนมแบ่งทอดสองชิ้นกลับ
ไปให้พวกนาง” จากนั้นนางก็ชี้ไปยังอีกหนึ่งครอบครัว

“แม่สามีของบ้านหลังนั้นร้ายกาจมาก ลูกสะใภ้ชักช้ำอืดอาดไปนิตินก็ยืน
ด่าทออยู่ใต้ระเบียง แต่มีครั้งหนึ่งที่สะใภ้เจ็บป่วย นางก็รีบเข้าเมืองไปเชิญท่าน
หม่อมมาในทันที ทั้งยังช่วยลูกสะใภ้ต้มยาอีกด้วย...” ได้เวลาจ้องมองซ่งโม่

ดวงตาบัววามมีชีวิตชีวา “ท่านดูสิ ได้หล้านี้มีทั้งเรื่องที่ไม่ดีและเรื่องที่ดี หากมองเห็นและรู้จักผู้คนหรือสิ่งต่างๆ มากขึ้น ท่านก็จะพบว่ายังมีเรื่องดีมากกว่าเรื่องไม่ดีมากมายนัก”

นางพยายามเกลี้ยกล่อมไม่ให้เขาใส่ใจเรื่องที่บิดาใส่ร้ายตนอย่างนั้นหรือสายตาของช่งโม่พลันพร่ามัวไปเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะถ้อยคำที่โต้แย้งเอ่ยมา หรือเป็นเพราะความใส่ใจของนางที่มีต่อตนเองกันแน่

น้ำเสียงที่สูงบ้างต่ำบ้างของโต้แย้งดังขึ้นข้างหูเขา

“เมื่อได้ยินว่าอาจารย์เหยียนกับสวีชิงถูกคนตามไล่ล่า จึงนึกเอะใจและให้ตัวนกอีกกับพวกเงินเสี้ยวเฟิงเข้าไปสืบข่าวที่เมืองหลวง หากท่านถูกบิดาใส่ร้ายตามที่ข้าคาดการณ์เอาไว้ก็จะได้ยินเมื่อเข้าช่วย หากมิใช่... เรื่องที่เล่นอย่างรอบคอบย่อมประคองตัวได้เป็นหมื่นปี ถือเสียว่าข้าเป็นคนเมืองฉีกิ้วฟ้าถล่มก็แล้วกัน”

ช่งโม่ยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ชื่นชม “ดีที่เจ้ายังไม่เข้าเรื่อง มิเช่นนั้นเกรงว่าข้าคงไปยมโลกนานแล้ว”

โต้แย้งไม่ได้กล่าวอะไร นางมองไปยังหมู่บ้านชานาที่เชิงเขาอีกครั้ง

ใกล้จะเข้ากลางยามอยู่ ควันไฟลอยขึ้นมาจากในหมู่บ้าน ช่งโม่มองตามสายตาของโต้แย้ง

หญิงชาวบ้านสองสามคนที่เดินไปส่งอาหารพากันโบกมือทักทาย หัวเราะคิกคักและเดินไปตามคันนาด้วยกัน บรรยากาศในหมู่บ้านชานาอันเงียบสงบดูครึกครื้นขึ้นมาเพราะเสียงหัวเราะ ทำให้ผู้คนสัมผัสได้ถึงความมีชีวิตชีวา มิใช่ความวุ่นวาย

ช่งโม่รู้สึกว่าการจิตใจของตนคล้ายกับหมู่บ้านนี้ก็มิปาน ยามนี้มันแปรเปลี่ยนเป็นความสงบและรู้สึกกระฉับกระเฉงมากขึ้น เขาหันหน้าไปมองโต้แย้งที่อยู่ข้างตัว ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา “ขอบคุณ”

“ไม่ต้องเกรงใจเจ้าค่ะ” โต้แย้งกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ท่านจะพบเองว่าแสงและเงาตั้งลูกธนู เรื่องที่ทำให้ท่านต้องปวดหัวเมื่อหนึ่งเค่อก่อนหน้า ขอเพียง

ผ่านไปหนึ่งเค่อท่านก็จะลืมน้ำมันอย่างรวดเร็ว แม้แต่ความเจ็บปวดเองก็เลือนหายไปด้วย”

เซี่ยเหลียนที่หลบอยู่ในป่าด้านหลังไถลออกไปกำลังเฝ้ามองซังโมกับโต้วเจาอย่างวิตกกังวล “ซื่อจื่อกับคุณหนูสี่สกุลโต้วสนทนาอะไรอยู่กันแน่ เหตุใดต้องป็นขึ้นไปบนต้นไม้ด้วย”

เงินเหนือกถึงคำเตือนของโต้วเจาที่เอ่ยกับตนก็อดเฝ้าปากไม่ได้
“ไม่มีครึ่งหน้าอีก”

คุณหนูสี่สกุลโต้วต้องบอกซื่อจื่อว่าเพราะอะไรนางถึงรู้ว่าอิงกั้วกงมีเจตนาร้ายต่อซื่อจื่อเป็นแน่ ด้วยเหตุนี้จิตใจเขาจึงไม่มีใครจะอยู่กับเนื้อกับตัวนัก ปากก็พูด “อาจเป็นเรื่องสำคัญ ขึ้นไปสนทนาบนต้นไม้เพราะไม่อยากให้ใครได้ยิน”

“อย่างนั้นหรือ” เซี่ยเหลียนนึกสงสัยเป็นอย่างมาก “ภูเขาลูกนี้มีเพียงยุ่งที่บินเข้ามาได้ ใครจะแอบฟังซื่อจื่อสนทนากับคุณหนูสี่ได้เล่า”

ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ ‘โจรปล้น’ ที่จวนอิงกั้วกง ไม่ว่าจะป็นอิงกั้วกงหรือซื่อจื่อต่างก็เพิ่มคนคุ้มกันฝีมือดีข้างกายขึ้นเป็นเท่าตัว แม้แต่การมาเยือนเงินตั้ง ซื่อจื่อก็ยังนำกำลังคนมามากมาย